

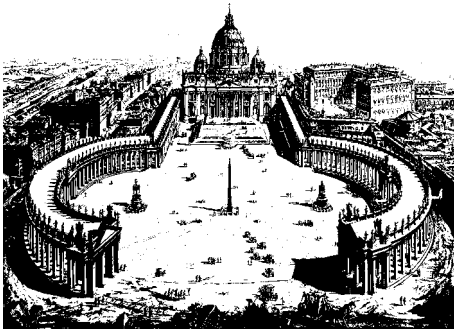
L'ENGINYERIA ETOLÒGICA APLICADA A L'EVANGELITZACIÓ

*Les normes de comportament evangèliques, seran,
properament, el manual d'instruccions per a crear
un nou ordre de convivència social,
com ja ho va ésser fa 2000 anys.
Si volem.*

*Lectura aconsellada per a la bona gent de la base cristiana.
Tanmateix per a monjos i mossens i associats a entitats evangèliques.*

No aconsellat per a bisbes ni cardenals

Dr. Josep-Joaquim Serrabona

COL·LECCIÓ SERRABONA

Autor: Josep-Joaquim Serrabona - 2006

Edició: a.bís

© Josep-Joaquim Serrabona
www.serrabona.org

Disseny: a.bís

Coberta: Ian de Juan

Il·lustració de portada: G. B. Piranesi

Impressió: a.bís

Altres col·laboracions:

www.avmradió.org

www.torrellenca.org

Per adquirir exemplars,
jj@serrabona.org

DL: B-46.956-2006

Tots els drets reservats.

Cap part d'aquesta publicació, pot ser reproduït, o comercialitzat en manera alguna ni per cap mitjà, sense permís previ i per escrit, de l'autor.

**L'ENGINYERIA ETOLÒGICA
APLICADA A L'EVANGELITZACIÓ**

ÍNDEX

PRÒLEG DE L'AUTOR	7	5
01. LA FUNCIO MÀGICA CEREBRAL	11	
02. NECESSITAT DE CREURE	18	
03. FÒBIA I FÍLIA A LA CREENÇA	25	
04. INTROSPECCIÓ, MEDITACIÓ, ORACIÓ	32	
05. L'IMATGE SOCIAL DE L'ESGLÉSIA AVUI	38	
06. EL CARISMA DEL PREDICADOR	46	
07. LES COL·LABORACIONS EXTERNES	54	
08. LITÚRGIA, SEXE, I PECAT, ELS ENEMICS	61	
09. SI EL PREDICADOR ROMAN OBSOLET, LO PREDICAT TAMBÉ	68	
10. CONCLUSIÓ	74	
RESUMINT ELS DEU MANAMENTS DE L'APÒSTOL ACTUAL	84	

PRÒLEG DE L'AUTOR

Un cop un jovenet missioner va anar a una tribu. Va demanar permís per a predicar al cap de la tribu, i aquest la va fer reunir, tota sencera. El missioner va engegar son sermó. En acabar, tota la tribu aplaudia i el felicitava. El missioner va pensar: “què fàcil que és això. Per a ésser la primera vegada, me’n he sortit prou bé. Ja els hi tinc a tots al sarró”.

Acte seguit, el xaman de la tribu va començar a predicar. El jovenet missioner li bramar al cap de la tribu: “Cóm deixa que, després d’escoltar-me a mi, aquest astruc, digui aquestes tonteries!” “Ara, vos, escoltareu les seves tonteries, per que, ell, prou que ja escoltat les vostres”.

Ara, un cas d’un altre jove missioner, molt espavilat, que va substituir al vell missioner, traspassat. A l’arribada convoca a tota la tribu, vestits de la millor manera, a l’església, que el vell missioner no va poder inaugurar. Vingueren tots plegats. Plomes, “taparrabos”, llances, collars de flors... “Ofeneu la casa del Senyor! Vestiu-vos com jo!”

Uns quants tenien camisa, els altres no. Aquests van arribar. “I la corbata?” “I els demás?” “De corbates ningú en té” “De camises molts tampoc” L’espavilat missioner va obrir una maleta i feu un gran negoci, venent camises i corbates a preu de boutique. Però els nadius poc que sabien fer-se el nus de la corbata. “Veniu, ja vos ho ensenyo!” I els hi va fer tant el nus, que no podien ni respirar.

“Esteu tots batejats?” Ningú ho estava. “Al riu a batejar-se!” El més vellet, es va morir al riu, ofegat pel nus de la corbata. Els demés, es van treure la corbata i la camisa, per que havien sigut la causa de la mort del vellet. Camisa i corbata van passar a ésser: el dimoni.

Però el dimoni havia contaminat el riu. Ara, el riu, era propietat del dimoni. Ja no hi podien pescar, rentar, beure... Això, però, no s'acaba pas ací. A l'altra banda del riu hi vivia una tribu enemiga, que practicava una altra creença. El vell missioner, no se sap pas cóm, havia aconseguit una convivència pacífica entre ambdues tribus.

En saber que, la tribu d'ací havia dut lo dimoni al riu, els de la tribu d'allà, com a represàlia, els varen atacar. Tot i barallant-se, ambdues tribus varen arribar a la conclusió que, el veritable dimoni, era el nou missioner. El varen empalar, varen cremar l'església, i ambdues tribus varen fer la pau. El dimoni ja no hi era més al riu.

Hi han moltes més històries de missioners, normalment cristians de qualsevulla tendència. Dels islamistes no se'n coneixen cap. De budistes i d'altres orientals tampoc. Crec que, amb aquestes dues ja n'hi ha prou per a entendre una mica més que, el missioner, és qui ha d'entendre al missionat. No pas a l'inversa.

La primera història ens ensenya que, et pots pensar que ets el més intel·ligent del món, però que mai pensis que, els demés, són més babaus que tu. Només quan et parlin com tu parles, pensaran igual que tu. Dir que sí, no costa pas res.

La segona ens ensenya que, la paranoia del pensament únic, és nefasta.

Aquest llibre intenta explicar que, si una religió no és llibertat, només serà acceptada per paranoics fanàtics. I que, l'Evangelí, s'ha d'explicar avui, amb conceptes polítics, econòmics, ecològics, socials, morals d'avui. No pas repetir-se, sense imaginació, com lloros o discs ratllats obsolets.

9

I que el primer que ens cal es autocrítica.

Dr. Joaquim Serrabona

01. LA FUNCIO MÀGICA CEREBRAL

El cervell humà encara és molt desconegut pel propi cervell humà. No sabem pas si, els demés animals, fins i tot els que són més intel·ligents que l'home, es preocupen de per què són com són. La realitat és que, qualsevol cervell de qualsevol animal, està construït per a VIURE LA VIDA, NO PAS PER A PENSAR EN ELLA.

Viure la vida. Aquest concepte ho engloba tot.

També és cert que en sabem força del cervell: anatomia, topografia cortical, fisiologia, psicofisiologia, neuroquímica, funcions, patologies (etiologies), etc. Sabem, fins i tot, sa evolució antropològica.

Però això no ens explica pas el per què una mare, està convençuda de que son fill és viu, encara que li comuniquin sa mort. I acaba tenint-ne la raó. Ni que pensem en qualcú, i soni el telèfon... Ni per què, el càlcul cerebral, permet que hi hagin fòbies o obsessions. Ni per què les emocions i sentiments dirigeixen la nostra vida.

El cervell actua per camps estancs. El cervell pot jugar al billar, analitzant una quantitat de variables, que un programa d'ordinador no podria pas fer, avui en dia. És a dir: pot fer trigonometria, de la més complicada, a l'acte. És per això que, el cervell, entén les matemàtiques.

És per això que, les matemàtiques són l'únic llenguatge racional. Desproveït de tot sentiment, de tota emoció.

12

És per això que, és possible la música. No deixa d'ésser un codi matemàtic expressat com un sistema, al pentagrama. Sistema septuagesimal compost. I, és per això, que hom fa possible un idioma. Un idioma no és més que un sistema, gairebé infinit, de combinacions. Si el tenim escrit, les combinacions, tot i semblant moltes, no arriben, ni de bon tros, al parlat, que és immens.

La fonètica, com a emissor, i molt més com a receptor, empra milions de combinacions. Només cal tindre en compte, el nombre de vocalitzacions personals. Cada persona vocalitza a sa manera. I ho fa de diferents maneres. Tant les consonants, com les vocals, tenen una infinitat de registres. Cada registre, un valor matemàtic. Per això, hom els pot digitalitzar.

Però, tant les matemàtiques, com la música, com l'idioma es poden INTERPRETAR. Interpretar vol dir: donar-les-hi un valor afegit emocional. Per això, hom en parla de l'intel·ligència emocional, que, en realitat és una inintel·ligència. És quan, per exemple, interpretem unes estadístiques econòmiques, quan la música ens esclata sentiments, o quan les paraules depenen de la SEMÀNTICA.

Per tant, fins i tot lo més racional, esdevé irracional a un determinat graó de la comprensió. L'exemple més comprensible és el de la semàntica. La paraula guerra, poc que té lo mateix significat per a un vell supervivent, que per a un soldat, que per a un infant que la veu a la TV.

Aleshores, racionalitat i irracionalitat formen dos països cerebrals, on les fronteres i duanes estan encara per a delimitar-se en cada emissió o recepció comunicativa. És per això que reservem lo racional a les matemàtiques pures. Com quan al col·legi ens posaven aquells exercicis de: “Trobeu un número que, dividit per 15, 9, 10 i 24, doni, sumant els quocients, 115”.

És per això que és possible l'arquitectura, enginyeria de tota mena, química, física, comptabilitat, etc. El professional d'aquestes matèries raona amb un estri cerebral exacte. De son coneixement de l'ofici, en resultarà una millor o pitjor execució.

I tota aquesta ciència matemàtica aplicada s'aprèn. I, ací, comença un altre discurs. L'home neix amb dos manuals d'instruccions. Un perfectament codificat, engramat cerebralment. És el que possibilita, fins i tot fetalment, la configuració anatòmica, el funcionament fisiològic, la psicomotricitat i el programa per a emprar el segon manual d'instruccions: l'aprenentatge.

Aprenentatge. Aquest és l'altre discurs, que suara esmentàvem. Aquest segon manual d'instruccions, està dissenyat per a que cadascú se'l faci a sa mida. Ve a ésser com un full d'*Excel*. Les caselles hi són, però s'han d'omplir amb les dades que ens interessin. Tercer discurs: no només podem omplir amb les dades que vulguem les caselles de l'*Excel*, ans les podem esborrar i tornar-les a omplir.

És a dir: podem PROGRAMAR, DESPROGRAMAR i REPROGRAMAR el segon manual d'instruccions: l'aprenentatge. Deixant de banda l'importància del primer manual d'instruccions,

genètic, el que ens interessa ara és aquest segon manual, l'aprenentatge. Ens passarem tota la vida aprenent. La capacitat d'aprenentatge (les caselles que dèiem) configura la intel·ligència. Un cervell és més o menys intel·ligent, segons més solucions ha après per a resoldre problemes.

En el cas de les matemàtiques aplicades, això és clar. Però a la vida hi han problemes legals, sentimentals, econòmics... que calen d'una gran saviesa per a resoldre'ls. De molta informació prèvia. Propedèutica. Per això aquest aprenentatge (segon manual en blanc) ja ve programat amb una gran voracitat d'informació (*input*). Tot ho vol saber. Tot ho vol averiguar, descobrir.

És el nomenat Principi d'Efectància. Aquest és el motor dels descobriments geogràfics, científics, lúdics, etc. La humanitat es passa la vida investigant. L'informació fa esmerçar milions a qualsevol estat en forma d'espionatge, contraespionatge, investigació, desenvolupament, etc. Per aquest principi, tenim "curiositat". La curiositat fa que ens preguntem el que NO SABEM.

Al NO SABER, ens cal informació. La demanem. El cervell pateix *stress*, si no troba resposta al que demana. Quan la troba, es desangoixa. Aquest és el gran problema de l'aprenentatge. Cal una resposta. LA QUE SIGUI. Per tal de desangoixar el cervell. El gran problema és, doncs, que el cervell al acontentar-se amb qualsevulla resposta, admet respostes aberrantes com a vàlides.

Això, aquest aprenentatge gens crític, crèdul, fa que el cervell aprengui aberrantment, equivocadament. I que ho DEFENSI. Ací neixen els

tòpics. Exemple: la moral social de cada societat. La que cada societat defensa fanàticament (paranoicament), com a l'única vàlida. Ací neixen els rituals. Exemple: les formes de cuinar. Tot lo món cuina els mateixos materials, més o menys. Però cada societat té sa pròpia cuina.

I ací neixen les conductes incomprensibles. Exemple: el dolor reciclat en plaer (masoquisme), el plaer reciclat en anhedonisme (antiplaer), les fòbies, les obsessions – compulsions, i tantes més, que ja saps.

Per tant, si has entès tot lo dit, ara comprendràs la **FUNCIÓ MÀGICA CEREBRAL**. Aquesta funció màgica fa que, tu mateix, compris un automòbil per que du ABS, sense saber què és un ABS. O que compris un dentífric amb hexaclorofè, sense saber què és l'hexaclorofè. Això és màgic. El cervell viu d'aquesta màgia. El marketing també.

Per això hom ven pel valor emocional del producte, gairebé mai per sa natural idiosincràsia. És a dir, fixa't bé ara: si el cervell, s'empassa qualsevulla explicació, si el cervell, admet com a vàlid el que no sap, si el cervell, creu sense crítica, *ergo* el cervell és banau.

I la paraula clau d'aquest capítol ja ha sortit! **CREURE**. Creure és lo contrari a **SABER**. Per tant, el cervell, tant pot saber, com creure. Saber, ja ha estat clar, és saber fer una catedral. Creure, és confiar en el que no se sap. **CONFIAR**. Sense autocrítica. Només per que ens desangoixa, ens fa, diguem-ho d'una vegada, teràpia.

El fanatisme, doncs, paranoic, ja és servit. Per que, si no defensem paranoicament allò en lo que confiem, retornem a l'angoixa del buit cerebral. Això explica la defensa emocional, mai racional, de les

ideologies. Això explica que la defensa, per paranoica, arribi fins a la mort. La mort com a “màrtir”. La mort com a assassins dels que s’hi oposen. La mort, irracional.

16

Tothom CREU. Qui digui lo contrari és que mai ha entès son cervell. Tothom creu en allò que li és màgic. Pot ésser l’hexaclorofè, una dieta, un partit, una religió, una persona, una forma moral de comportament, una riquesa, una institució (màfia), un medicament, una mància, qualsevulla ideologia n’és vàlida: ecologisme, defensa gay, militarisme, antimilitarisme...

Vull que romangui ben clar. Creure és creure a qualsevol nivell. Cerebralment no hi cap diferència entre el cervell que creu en un hexaclorofè, que en un altre que creu en Déu. CAP.

SI NO ENTENEM AQUEST AXIOMA, MAI SEREM CAPAÇOS D’EVANGELITZAR.

La religió és un fenomen màgic cerebral. I el més terapèutic de tots. El més “venedor”. El més fàcil d’explicar de tots. El més fàcilment assumible de tots. El que més entusiasma i més fanàtics fa. El que més la gent desitja. El que tot ho explica, per que tot és un misteri. El que més la gent ha de menester. L’evangelitzador, que no entengui aquesta asseveració científica, que canviï d’ofici.

Que canviï, perquè està fent molt de mal als bons evangelitzadors. Si tenim la ciència al nostre favor, per què hom es tanca a obsolets mètodes, vàlids fa un temps, però no pas vàlids, avui en dia?. Mètodes que ens donen mala fama.

Aquest obsoletisme, explica que les nostres esglésies siguin, per absentisme feligrès, el desert del Sàhara. Criticat, odiat.

No cal pas que continuïs llegint, si no ho entens pas. Saps què passa? Que quant senyales la lluna, l'imbècil només hi veu el dit. Espavila't!

17

Vols ésser un vestigi fracassat, o bé un motor actualitzat per a difondre l'Evangeli?

Ara, si et vols afegir a la NOVA manera de difondre la BONANOVA, torna a començar la lectura d'aquest capítol.

02. NECESSITAT DE CREURE

18

Al capítol anterior dèiem: “Tothom CREU. Qui digui lo contrari és que mai ha entès son cervell. Tothom creu en allò que li és màgic”. Ja no cal pas que insistim en la diferència entre SABER i CREURE.

Per tant, tenim la necessitat de creure, quan se’ns acaba el saber, la ciència, en quelcom o qualcú, malgrat no ésser un producte científic, ans de la imaginació terapèutica cerebral, inventada per la funció màgica cerebral. Aquesta creença té lleis. Aquestes lleis són el manual d’instruccions del programa cerebral, que possibilita la funció màgica.

Aquestes lleis són:

1. La creença ens ha de protegir. Ens ha de donar seguretat. Per això li diem: efecte amulet. Un amulet ens evita (o creiem que ens evita) un mal. Una dent de serp, diuen que ens evita una mossegada de serp. És com una pòlissa d’assegurances. Ací hi enquibim: l’ESPERANÇA. La gran majoria dels comportaments humans es basen en l’esperança d’evitar un patiment. Des d’un repel·lent de mosquits fins a un “si vis pacem para bellum”, tot rau en l’evitació del patiment, més fort o més flux.

2. La creença ens ha de motivar. Ha d’ésser com aquella pastanaga dels dibuixos del TBO, on un senyor, damunt d’un ruc, tenia un pal del

que penjava la pastanaga. I, així, el ruc caminava. És a dir, és una IL·LUSIÓ, quelcom que volem aconseguir, per que ens gratifica. Sigui per que ens recorda lo bo, sigui per que ens motiva a aconseguir-ho. És l'efecte fetitx. Per això ens carreguem de fetitxes: fotos de familiars, emblemes a la solapa, objectes obsolets, però que ens recorden...

3. La creença ha d'ésser lo més màgica possible, per a ésser lo més efectiva. La creença ens ha de terapiar, evitar lo dolent, assolir lo bo. Tornem a les esperances i les il·lusions. I, damunt, tot ho ha de fer possible. TOT. Ha d'ésser universal, globalitzada, absoluta, omnipotent. Ha d'ésser com aquells mags, que surten d'un cressolet d'oli. Ha d'ésser cent per cent màgica. Ha d'ésser un talismà. Que tot ho pot. Concepte que ens du a la següenta qualitat.

4. La creença ha d'ésser lo més irracional possible. A més irracionalitat, més forta és la creença i més indiscutible. A més racionalitat, més discutible és la creença. És per això que, com més sabem, menys creiem, com menys sabem, més creiem. Com més creiem, més convençuts estem de la creença. Més la defendrem paranoicament. Aquest fenomen quantitatiu, qualifica al MISTERI com el graó més efectiu de qualsevulla creença. Com més talismà, més credibilitat. Menys discussió. Més seduïts estem per la màgia del misteri. Ací enquibim el carisma d'un professional: "una aspirina receptada per mi, cura deu mil vegades més que la receptada per qualsevol altre metge" (Marañón). O el misteri diví.

Amb aquestes quatre lleis, ja ens hem fet una mica el càrrec del valor intrínsec de la creença. I el que més hem de tindre clar, és que, com més intangible, més irracional és la creença. Per tant, més efectiva.

Hom discutirà el valor físic d'un ABS per a cotxes. Podrem demanar-ne la informació mecànica, ens podrà convèncer o no, ho criticarem, traurem les nostres conclusions... però ningú podrà discutir la existència de Déu a un creient. Mai.

Podrem més o menys tindre l'esperança de que ens toqui una lota, però Déu n'és "LA" esperança total. Podrem discutir-ne els avantatges d'un programa polític de qualsevol partit. Però el fanàtic del partit ho acceptarà sense discussió. Un creient no té crítica del que creu. Només la tindrà de la capacitat – incapacitat humana de gestionar aquesta creença.

És per tot això, que creure, ens és necessari. Per que ens dóna esperança, il·lusions, màgia... Pot ésser que ara compreguem millor l'efecte amulet, fetitx, talismà. L'importància d'una dent de serp, hom la pot discutir. L'importància d'una pastanaga, hom la pot discutir. Però la del mag que surt d'un cressolet d'oli, no té CAP discussió. Hi creus o no hi creus pas. I, si hi creus, defensaràs ta creença irracional, amb tota RACIONALITAT.

Contradictori? No pas. Funció màgica cerebral. Funció necessària, per que el cervell ha de menester amulets, fetitxes, talismans. Tot cervell. Per això tothom creu en quelcom o qualcú.

El que passa és que, davant de la irracionalitat de la creença, el cervell esdevé racional. Racional no pas per a qüestionar la creença, ans per a defensar-la. I traurà de la màniga cerebral, tots els arguments racionals que pugui. Ací hi enquibim la CATATÍMIA. La catatímia és el fenomen pel que, els enamorats lletjos, es veuen macos. O el per què

l'afiliat a un partit, és fanàtic del partit. O qui ha anat de vacances a un país anodí, torna meravellat del país, per que s'ho va passar molt bé amb un/a amant.

La creença és indiscutible. Segueix la llei del "tot o res". Només la discuteix, el que no hi creu. El que no té pas cap creença. Per tant, ja no és creença.

Per si encara no tens pas el cap ben fet un embolic, anem al garbuix de Déu.

Aquest Déu en el que tu hi creus.

Déu, cerebralment, és el summum de la màgia. Per son misteri. És tantes coses al mateix temps, que ho és TOT. Llurs atributs són totals. Per tant, ens dóna explicació al que no té cap explicació científica. Però també explica la ciència com a fàbrica divina. L'home prehistòric aviat va descobrir el valor de la màgia cerebral. Va comprendre, sense saber-ho, que llur terapèutica era la fe. Sí, la fe.

Per que, quant se li acabaven els coneixements, demanava, inconscientment, ajuda. Ajuda a quelcom que no sabia, però que intuïa que existia. Va començar a creure, es a dir a tindre fe. En mils d'anys, les creences es varen convertir en religions i les religions en litúrgies. Entre les diverses geografies i evolucions socials, arribem al fet religiós, tant divers, d'avui en dia.

Fa dos mil anys, dogmes i teologies apart (això no es pas cap sermó), diguem-ho laicament, un Home ens va alliberar de l'esclavitud, ens va

ensenyar l'antimilitarisme i, per contra, el pacifisme. Ens va ensenyar a ésser solidaris, a compartir i a conviure amb amicitat i va ésser tot un exemple de comportament social. Ja sabeu que parlo d'en Jesús.

22

Des d'aleshores ençà, molta gent s'ha confortat amb les tradicions cristianes. Molta gent s'ha sentit compresa i emparada per una esperança. "Ell" va assolir que tornéssim a comprendre que, bilions de lleis dictades a tot el món, es resumeixen en deu simples manaments. La divisió cristiana del bé i del mal, simplificava la pedagogia. N'hi havia prou en dir-li a un escolar: això no està bé (o és un pecat), per a que ho evités i anés formant-se en una moral de convivència social.

Avui, molta gent, especialment les noves generacions, han perdut aquesta forma de conviure cristiana. I així va la nostra societat. S'han eliminat els valors cristians, que cohesionaren la societat, durant dos mil anys, i no s'han pas substituït, per res de millor. Però l'home d'avui, com el de sempre, ha de menester esperança i un confort mental, que poc li donen els electrodomèstics, ni els cotxes, ni les diversions... estem com estàvem.

Vos estranya, doncs, que, com sempre, l'home cerqui "creure", quan no sap? Que, quan té una incògnita mental, cerqui una solució a on sigui? És d'estranyar, doncs, tanta proliferació de MANCIÉS? Tarots, boles de vidre, quiromàncies, oracles, pitonisses, etc., tornen a sortir, com a xampinyons. La gent ha de creure, ho dicta la funció màgica cerebral.

Les esglésies catòliques buides, però les consultes de vidents de tota mena, plenes. Mai havíem vist una tal proliferació. Lògica proliferació,

per que l'home ha de creure. Tothom creu en quelcom, ho necessita. I jo em demano: “quina diferència hi ha de creure en una possible curació a Lourdes, a la de consultar una bola de vidre?”. I jo mateix, al cap d'una estona, em responc: “molta”.

Molts han substituït la asèptica “Voluntat de Déu”, que tanta esperança i confort donava, pel parer aleatori d'una persona, que no sempre té escrúpols i que, a sovint, pateix d'una patologia mental. I, si els capellans vos han resultat cars, com molts diuen, consulteu preus, trucant a qualsevol endevinador, que es publicita als diaris o TV.

Aquest endevinador assevera situacions concretes. Cures o malalties, bona sort o catàstrofes. Ruïnes i fortunes, amors i desamors, feines i aturs... Els capellans han fet una carrera eclesiàstica, amb una formació humana. Per això parlen de “la Voluntat de Déu”. Que és un misteri inconcret, intangible, cert pel qui hi creu, asèptic pel que no hi creu. Per això fem que la fe, es recicli en Fe.

L'home no ha pas canviat. L'home segueix lluitant per a sobreviure, com ho feia a època prehistòrica. I per a viure millor cada cop. Així tenim, avui en dia, el confort, que els nostres avis mai varen tindre. Així gaudim de: millors cases, transports, comunicacions, viatges a l'estranger, vestimenta, restaurants, espectacles, TVs, etc. Qualsevol dels nostres avis, si despertés, patiria un atac de cor.

Però tot això no és pas de franc. Causa *stress*, angúnies, depressions, problemes d'adaptació, preocupacions econòmiques, incomprensions... en definitiva: ens fa patir. I aquest patiment ens fa igual que l'home prehistòric, estem com estàvem, en aquest sentit.

Com més sofisticadament vivim, més confort, però més esforç, més *stress*.

La creença esdevé, avui, més terapèutica que mai.

24

Però difondre la creença, la nostra creença, també té unes lleis concretes, com qualsevol marketing. Qui no ho vegi així, que Déu l'empari!

03. FÒBIA I FILIA A LA CREENÇA

25

Com ja he explicat, per molta racionalitat d'arguments, defensat una creença, aquesta no és més que una resposta emocional del cervell a la ignorància.

Com qualsevulla emoció o sentiment, les associacions, el condicionament psicofisiològic, en farà una filia o una fòbia d'aquesta creença.

Vos heu preguntat per què el “renegat” de qualsevulla ideologia n'és el principal enemic?

Vet ací, la CREDIBILITAT D'UNA CREENÇA. Aquesta credibilitat només té dues lleis.

Primera llei. La EGODISTONIA. Imaginem un infant. Hom li explica l'Evangeli. Però encara no és pas capaç de comprendre'n el missatge. Als dotze anys, com em va passar a mi, els Germans de La Salle, menen tota la classe a fer exercicis espirituals al Sant Ignasi, com era habitual. Cadascú sol en una cambra. Tots a la capella. Ningú podia xerrar, durant els exercicis. Tres dies d'exercicis.

A la capella, separació de dos metres de noi a noi. De genolls. S'apaguen els llums. Efectes especials: una llumeta, poqueta cosa,

il·lumina quelcom, encara no reconeixible. La llum augmenta d'intensitat. I augmenta, fins que, el quelcom, resulta ésser una calavera humana. Més intensitat i, a poca distància, un jesuïta assegut a una tauleta amb faldilles.

“Això és la mort!” “Tots morireu!” “Morireu i anireu a l’infern, per que sou uns pecadors!” , “penediu-vos abans de morir, per que ara mateix vos podeu morir!” “Ara mateix!”. Aquella nit van haver de vindre els pares d’uns quants a cercar-los. I, els que hi vàrem romandre, ni vàrem respectar el silenci, vàrem fumar, i ens vàrem comportar tan malament, que el “Germà”, ens va prometre tota mena de càstigs, al tornar a classe.

Aquell pobre desgraciat de predicador ja és mort, òbviament. Però puc assegurar que, si ressuscités, i el trobéssim ara pel carrer, acabava a urgències.

La conclusió: Cap càstig vàrem rebre. Durant dies, els “Germans”, només feien que minimitzar els exercicis. Tots estimem l’educació dels Germans de La Salle, com convenim en els sopars que fem de retrobada de tant en tant, apreciem tant l’educació rebuda, que tots hem dut els nostres fills a la mateixa institució. Però, mercès als exercicis, dels que encara en parlem, tots ens vàrem convertir en grans pecadors *ad nauseam*.

Més conclusions. Aquell déu, d’aquell predicador, ens va resultar egodistònic. Tant, que es va fer fòbic. I, com a resultat emocional, tot el que provenia d’aquell déu. Recordeu el meu pròleg al llibre? El compreneu ara? Vos imagineu la fòbia desenvolupada per un Tribunal

de la Santa Inquisició? No tanquem els ulls. No ens fem els suecs, davant la realitat. Som al segle XXI, i la Història ha ben canviat.

La religió catòlica s'ha fet fòbica a cops de paranoia fanàtica, de culpabilització, de pors. Si vols tornar a la gent al "manual d'instruccions comportamentals" de l'Evangeli, el "guió de vendes" n'ha d'ésser un altre ben diferent, del egodistònic.

Una creença que es fa egodistònica, fòbica, deixa d'ésser creença. I hom deixa de creure en tot lo associat a la creença. I la culpa és del que ha fet fòbica la creença, no pas de la creença en si. I, el culpable, ha d'ésser neutralitzat. Per a que mai més pugui fer mal a la creença. Ell, n'és l'enemic de la creença. L'enemic intern. El sabotejador. No pas qui ha patit son sabotatge.

Pregunteu, avui en dia, que en pensen els russos del paradís comunista. Tan en quan cobraven tots de l'estat, s'ho creien que n'era el paradís. Ara que no cobren, que la màfia domina, i que veuen als estrangers, els que no tenien la sort de viure-hi al paradís, esmerçant diners com a turistes... ara, pregunteu-los-en. El que era fílic, s'ha reciclat en fòbic. Deserció.

Però, aquest exemple tampoc n'és tan de senzill. El convençut comunista, el "programat" comunista, atribueix tota sa misèria a la pèrdua del comunisme. No té cap autocrítica. No veu pas la realitat. I diu que, "Sibèria", poc que existia. Els convençuts "nazis", també neguen l'antisemitisme o bé el justifiquen. Molts catòlics fan el mateix. Ho justifiquen tot d'una església, que poc s'ha comportat com una Església.

Per això cal distingir-ne sempre el que és una creença d'un fanatisme. La creença no fa pas mal a ningú mai. És una cosa personal, íntima, el fanatisme és excloent, articulats amb defenses paranoiques, que reaccionen sempre atacant. El fanatisme comporta la impossibilitat d'admetre res més. Té pensament únic. La paranoia, la necessitat de convèncer, per les bones o per la força. Àdhuc, comporta la necessitat de mantindre un puritanisme.

El puritanisme esdevé la quintaessència del fanatisme paranoic. No només el que no forma part del que n'estem convençuts és perseguit, ans la norma es va fent cada cop més estricta, i, fins i tot, el convençut no pot pas discrepar-ne de la quintaessència puritana. Esdevé la "vertue" de la revolució francesa. El moment jacobí de la "Terreur" d'en Robespierre. Personatges com "Santo Domingo de Guzmán", Fouché, Beria, Martin Villa, Himmler, Jomeini, Raúl Castro, etc., pertanyen a aqueixa categoria paranoica.

La cerca i captura del "dissident" es fa cada cop més activa. I dissident no només és una diferenciació qualitativa, ans quantitativa. L'avaluació és: total submetiment al líder, cap crítica, total confiança amb el sotmès. Una lleugera crítica comporta la pèrdua parcial de la confiança. En tant que la crítica és més discrepant, de la pèrdua de la confiança, hom passa al càstig. El càstig s'aplica en funció de la discrepància. Fins la mort.

Per tant, no cal pas ésser massa viu, per a comprendre que la repressió sempre esdevé fòbica. La Història n'és testimoni de que, sempre hom repeteix la mateixa història. Si, hom no permet la petita llibertat de la discrepància interna a la ideologia, aquesta es torna fòbica per la repressió que genera.

És, per aquest motiu, que les religions que tenen Déu, sempre han estat i ho són, assassines. Sempre.

Aqueixa asseveració poc que agrada els fanàtics. Però, per damunt de sa paranoia, està la realitat. I el problema social de la paranoia, és la manca d'autocrítica. Aqueixa manca d'autocrítica fa que fracassin, sempre, tard o d'hora. L'Església catòlica, n'és tot un exemple. Els *shows hollywoodians* no omplen pas les parròquies.

Si volem tornar a omplir les parròquies, el tarannà eclesiàstic catòlic ha d'ésser el que cal al segle XXI. N'hi ha prou en aprendre les noves tecnologies i les tècniques mundials de marketing. I, encara que soni malament a segons qui, emprar les tècniques de la clandestinitat, que tant varen reeixir als principis del cristianisme. I ésser crítics. Sempre crítics constructius.

Així com les defenses desenvolupades per certs animals, com per exemple la tortuga, han anorreat a la pròpia tortuga, la Teologia, i en part, la Litúrgia, també han col·lapsat, per asfixia, la naturalitat d'una ideologia simple. Gens complicada. Entenedora per sa fàcil funcionalitat. Espontània en llurs postulats, el que, avui en dia en diríem, guió de vendes. Es a dir: l'Evangeli.

Posem-hi, per exemple, una carta de Sant Pau. Comparem-la amb el Concili Bizantí. La primera, l'entén tothom. El segon, acaba com ha començat. Un altre exemple n'és la Patristica. Mai penseu que una *Summa Theologica*, per exemple, és un intent d'argumentar-ne la Fe. Mai. És un deliri paranoic, que té com excusa la Fe, per a manifestar son deliri. I, tampoc oblideu, que el paranoic és el: "boig raonador",

per que mai perd la lògica. Fins i tot té: hiperlògica. Per això, ni ell, ni els que l'envolten, tenen consciència de malaltia psicopatològica.

I el públic, això ho detecta. És per aquest motiu que, Sant Agustí, té mes quòrum que els demés.

El mateix deliri paranoic, aprofitant el vehicle d'una ideologia, el comprovem en un "Mein Kampf", "Das Kapital", "El llibre roig d'en Mao", "Français, encore un effort!" (Marquis de Sade), etc.

Una ideologia que no sigui EGOSINTÒNICA, està condemnada al fracàs per fòbica. I, la base de la egosintonia, rau en la llibertat d'interpretar unes simples regles. Per això, els deu manaments, són més comprensibles i poden ésser millor obeïts, que vuit-centes pàgines d'una Constitució. Amb llurs milions de normatives subseqüents.

Amb pocs slogans en tenim prou per recristianitzar l'Humanitat. Molts pocs, com fa dos mil anys. I amb alegria. Amb simpatia. Sense criminalitzar, culpabilitzar, espantar a ningú. Jesús, cóm ho feia? Si, Jesús, s'hagués comportat com un faraó, poc hagués pogut predicar... És per aqueix motiu, que el Vaticà esdevé el principal enemic de la Nova Evangelització. El Vaticà no és res més que la cort faraònica d'una multinacional. L'única que té Estat propi. Tal com sona.

L'únic estat que té son patrimoni, sa fincabilitat, fora de l'estat, és l'Estat Vaticà. Fincabilitat que, tota sumada, fa un territori similar al de França. Esdevé catòlic, però en cap moment s'anomena, legalment, cristià. Per bé que treu a Crist per a tot arreu. I això explica que, en certs moments, sigui exclòs d'una cimera cristiana. Encara que poc ho

diuen. L'Estat vaticà ha emprat un pretèrit cristianisme per a llurs negocis crematístics.

I, això, no és pas nou. Els càtars, al negar-se a finançar el faraonisme vaticà, varen provocar la primera Creuada, contra els propis cristians! Dos segles després, la Reforma. Avui, el ridícul d'unes luxoses brases que no donen escalfor a ningú. I el desprestigi provocat pel comportament dels caps vaticans, com Pius XII beneint-ne les bombes que les forces aèries mussolinianes llençaven damunt Barcelona. Vergonya internacional.

Vergonya d'un estat que no condemna l'holocaust. No només el hitlerià, ans l'islàmic.

Tot això, el cristià, ho ha de comprendre i bescanviar per la naturalitat de l'Evangelí.

Clar que, els que viuen alliberats per la institució, poc ho poden acceptar. Car llur *modus vivendi*, perilla, i l'han de defensar. Vet ací la problemàtica. La base vol tornar a l'Evangelí. Això implica la dissolució de la multinacional vaticana i son repartiment als necessitats, per mitjà d'una política econòmica, supervisada per les Nacions Unides.

Però, els funcionaris de la institució, que cobren d'ella, de què viurien? Per això, són capaços de crear-ne una nova creuada, només que per a mantindre son *modus vivendi*. Per a ells, està ben clar, la lectura d'aqueix llibre serà fòbica. És més, poc obtindrà el *nihil obstat* de cap bisbe. Heretgia pura. Heretgia, per dir que: tornem a recristianitzar el Vaticà!

T'han quedat clars els conceptes de fòbia i fília?

04. INTROSPECCIÓ, MEDITACIÓ, ORACIÓ

32

La praxis religiosa pot ésser un bon guió de vendes per al laic, creient o no. Per exemple: l'introspecció.

Si despullem l'introspecció de tot contingut religiós, ens trobem amb un mètode perfectament emprable per a racionalitzar i organitzar el nostre discurs mental. L'home ha de menester teràpia. Contínuament. No em refereixo pas a la terapèutica clínica, pautaada per un professional. Em refereixo als problemes quotidians, que són el clau a la sabata de tothom.

Són aquells problemes familiars, laborals, escolars, de dol, etc. Els professionals els hem codificat. La primera codificació la varen fer els americans. En llur "Manual diagnòstic i estadístic dels trastorns mentals" (DSM). Molt de temps després, la OMS, va copiar aquest Manual, donant-li sa pròpia codificació (ICD). Avui en dia, ambdues codificacions són dicotòmiques.

A la codificació americana, tots comencen per un "V". És per això que en diem "Codis cinquens". Avui en dia tenim en compte els següents PROBLEMES: biogràfics, d'aculturació, religiós o espiritual, de identitat, laboral, acadèmic, dol, comportament antisocial infantil, i adult, simulació, incompliment terapèutic, abús sexual adult, abús sexual

infantil, negligència vers l'infant, de relació amb els germans, conjugals, paterno-filials, etc.

N'hi ha més, però, aqueixos esmentats, són mereixedors de racionalització. És a dir, el problematitzat pot ésser capaç de treure conclusions per a rectificar, minimitzar, o oblidar el problema. Tanmateix hi han molts trastorns de la personalitat i d'altres malalties, que essent clíniques, també poden gaudir d'aqueixa racionalització. Les teràpies en grup, ho pretenen.

Doncs bé, ací entrem directament en l'INTROSPECCIÓ. Com s'explica als infants: és enraonar amb un mateix, que no xerrar. Com s'explica més tècnicament: és eforitzar arxius d'informació, reassociar-los i aplicar-los a la solució d'un problema. És per aqueix complex treball, que discriminem entre meditació i oració.

La MEDITACIÓ és asèptica. Per exemple, quant juguem al billar, als escacs, fem àlgebra, apliquem el codi penal, cerquem un telèfon a l'elenc, etc. És per això que les matemàtiques esdevenen el llenguatge universal, racional, sense sentiments ni emocions: asèptic.

Cal aprendre a meditar fredament. Les tècniques orientals del Zen, per exemple, s'hi dediquen profusament a aqueix ensenyament. Molts oficis comporten aqueixa meditació: arquitectura, investigació científica, calcular la navegació, dissenyar un automòbil, planificar la logística d'una guerra, etc.

La meditació ens serà molt útil quan hem de fer la declaració de renda, decidir si ens canviem de pis o no, decidir-ne un matrimoni, etc. Tot,

en realitat és susceptible de meditació. Plantegem les variables intervinents, apliquem les fórmules de tractament adients, i en surt una conclusió. El truc n'és molt de senzill: eforitzar coneixements (informació) emmagatzemats al cervell, aplicant-los a una solució.

Ara bé, no pas sempre tenim prouta informació al nostre abast. I/o, de vegades, l'informació pot ésser que estigui intoxicada pels sentiments. Imaginem que hem de decidir si, permetem o no, que la nostra filla se'n vagi a estudiar a l'estranger. Per un cantó volem lo millor per a sa formació. Per un altre ens sap molt de greu que se'n vagi. Àdhuc, tenim por que res li passi... lluny estan.

El cervell, aleshores, entra en el joc del tres en ratlla. El sí, no, no, sí, es repeteix circularment. Com més hi rumiem, menys capacitat de concloure'n una solució pràctica. Per això, l'ORACIÓ, ens pot treure d'aqueix tres en ratlla.

L'oració és demanar MENTALMENT que, quelcom o qualcú, trobi la solució, que nosaltres no podem trobar. Entendre això n'és molt d'important.

Oracionant, establim una conversa amb allò o aquell/a, que creiem que té la solució. Una mica tornem a aquella funció màgica cerebral, que ja he explicat. La diferència, però, serà que, si bé creiem, també coneixem la informació de qui o què, en demanem la solució. O, millor dit, l'ajut.

Al meditar, eforitzem el que sabem, per que ho hem après. A l'oracionar eforitzem el que creiem que una altre deu de saber. A

aqueix altre li demanem consell. Imaginem que, mentalment, conversem amb la nostra mare, difunta, i li demanem el consell de, si la nostra filla, ha d'anar o no a l'estranger.

En aqueix instant eforitzarem si, la nostra mare, hagués acceptat o no que la nostra filla se'n vagi. El mecanisme és el record de còm opinava, de quin criteri tenia per a situacions similars. Només cal una idea aproximativa a la situació actual, per a que això ens faci decantar emocionalment la balança cap a un sí o cap a un no. La decisió serà més irracional (emotiva) que racional, però ens desangoixarà, per que ja haurem pres una decisió, solucionant un problema.

El mètode d'oracionar sempre és el mateix. Confiar en qualcú o quelcom fora de nosaltres: sigui un familiar mort, Déu, un mestre, o una simple mància. El mecanisme psicològic és idèntic. Per això, per emocionalitat, podem anar a raure a un vident, lector de tarot, o bola de vidre, confessor, persona de confiança, o a un professional.

La credibilitat de tots aqueixos personatges és totalment subjectiva. Irracional. Involuntària. És per això que, cadascú, té sa pròpia escala de credibilitat al respecte. Uns confiaran més en un tarot, d'altres en un professional, d'altres en un amic, d'altres en sa mare difunta...

Qualsevol mètode és vàlid per a arribar a l'*insight*. *Einsicht* en alemany. El famós *eureka* en grec. De vegades interpretat com "visió", "il·luminació", "comprensió" i demés. És allò que en diem: "ara ho veig clar!"

Repeteixo que no hi ha cap diferència de mecanisme cerebral en el fet de consultar un tarot, o, fins i tot a un Déu. Cap. Imaginem que som

nosaltres que ens fem el tarot. “Creurem” que l’atzar ens guia. Per tant, deduirem la solució, en base a aqueix atzar, que ens proporciona les cartes aleatòriament.

36

L’atzar esdevé font de manipulació de la nostra opinió, com ho és el professional, la mare morta, el director espiritual, etc. I, ara, tornem a la funció màgica ja explicada. Com més intangible és el/lo consultat, més credibilitat emocional. Més acceptarem la resposta deduïda.

Acceptarem molt més la possibilitat d’un miracle, que la solució d’un cirurgia, que només ens dóna unes mínimes garanties, si patim un càncer, per exemple. Per això, el gran guanyador sempre és el misteri, lo que menys sabem, més ho creiem. Com més per damunt del nostre enteniment, més hi confiem.

I, per aqueixa via d’entrada, podem recomanar... la Fe.

El problema del guió de vendes de l’apostolat actual, és el gran desfase entre la prepotència de l’apòstol, que dóna per suposat que el batejat ja és creient, i la realitat, que és que ni el batejat, ni els que el varen fer batejar, no tenen cap vincle religiós. O pitjor encara, poden ésser anticlericals del tot.

L’apòstol pateix un problema de factor humà. És prepotent. I la prepotència li ve encomanada per la pròpia institució, que li fa creure que “ell” està per damunt de tothom, per que pertany a la única veritable religió.

Giovani Papini, ja ho deia a són llibre: “Gog”. “Cada generació neix petita i bàrbara, abans de que desaparegui l’hem d’iniciar, dur-la cap

a Crist". Donar per a suposades les estadístiques que diuen que ha tants milions de cristians, és de banaus i/o de mentiders. L'apòstol actual, ja no exerceix pas d'apòstol. Fa de funcionari, sense cap ambició proselitista.

37

I, damunt, es queixa. I s'estranya de que, altres sectes, lluitadores, omplin llurs litúrgies. Per això prolifera'n tantes i tantes sectes. I tants astrucs.

Has entès que, una manera d'entrar, de fer proselitisme, és camuflar-se de laic? Molts vos podeu horroritzar de que jo empri la expressió: "guió de vendes". Si ets un d'ells, no cal que continuïs llegint. No escric per qualsevol coeficient intel·lectual.

Em permets una pregunta, que és la de qualsevol venedor o cap de vendes? A quants has convertit d'un mes ençà? T'imagines un venedor d'enciclopèdies per les cases, que res hagi venut en un mes? Ja hauries perdut el treball...

Clar que, a lo millor, tu ets dels que tenen "càrrec", no pas feina d'apòstol. I, així, ens va com ens va.

05. LA IMATGE SOCIAL DE L'ESGLÈSIA AVUI

38

Abans que res, autocrítica. Si a la Contrareforma, fixeu-vos bé en el mot, varen ésser els Jesuïtes («Societas Jesu»), l'espasa del Vaticà, té la seva explicació. Simplificant-ne el tema al màxim, els franciscans feien d'homes bons. Depressius, esquizoides, histèrics, trobaven en Sant Francesc el bucòlic amor a la natura, tan engrescador com fals. Però engrescador.

Els paranoics ja tenien als dominics (*Ordo fratrum praedicatorum*), temuts i odiats, però líders dels paranoics, dels que sembraven la "Terreur" vaticana, per mitjà del Sant Ofici. La Inquisició, en sí, no es va pas constituir fins al 1231 amb els estatuts *Excommunicamus* del papa Gregori IX. Amb aqueixos, el papa retirava als bisbes, i menava, presidencialment, tota jurisdicció contra les heretgies. Un fet similar el trobem a la *Wanseekonferenz*, on les SS prenen el comandament de l'holocaust.

La heretgia més perillosa n'era la càtara. L'assassí dels cristians: en Inocenci III, mena l'única creuada vaticana contra els mateixos cristians. I, per això, com tots sabeu, els varen exterminar físicament (1213 – 1215). Els dominics passen a ésser la policia política del l'estat Vaticà. Llur criminalitat no té pas límits.

Però, uns dos-cents anys després, el fet es reproduïx amb la Reforma. Aleshores el problema ja no és pas combatre una heretgia, car la

superioritat militar germànica havia triomfat. Es tractava de generar els ingressos, perduts, car havien deixat de cobrar els impostos dels països emancipats del Vaticà. Diners era, i és, el que cal. Cal mantindre el faraonisme de la cort papal. Tant odiada, per sa ostentosa magnificència, internacionalment.

Els jesuïtes en són la solució. Recorreran el món, especialment l'Àsia, contractant monopolis comercials. Però, encara que en pispin una part, el negoci és pel Vaticà. Això explica el quart vot jesuític. El d'obediència exclusiva al papa. La fortuna generada en pocs anys és immensa. Possibilita un mecenatge i expansió, increïbles per a qualsevol estat.

La cantera de "vocacions" jesuítiques hom la va gestionar, mitjançant la selecció de personal, derivada del control educacional: escoles, universitats. No hi té res d'estrany, doncs, que el jesuïtes en siguin, fins l'aparició de l'Opus Dei, la "crème de la crème".

El sacerdoci secular complia dues missions. Una, mantindre i explotar la fincabilitat de l'estat vaticà, fora del Vaticà. Segona, també fer de cantera per a possibles espavilats, que arribarien a càrrecs vaticans (bisbes, cardenals).

I, a partir del 1928, l'Opus Dei, dóna un tomb a tot això, acomplint-ne aquella frase de: "tot ha de canviar, per a que res canviï". Els numeraris, seran seglars preparats per, a qualsevol moment, ésser ordenats sacerdots. L'ur preparació és, col·lectivament, molt més competitiva que cap altre, car tots en són universitaris qualificats, fins i tot en varies carreres civils, i cursen Teologia i Dret Canònic.

Tot s'articula, a l'Opus Dei, de forma que tothom hi tingui cabuda. Un capellà secular podrà ésser oblat. Amb el càrrec que tingui: rector, bisbe, cardenal... Els casats formaran els supernumeraris. I, tots a l'ensem, els ÚNICS que es preocupen del PROSELITISME actual.

L'èxit de l'Opus Dei rau en la virilitat de llur *modelling*. Mentre la imatge de una rata de sagristia, dona o home, resulta repugnanta a la societat, la imatge d'un numerari, per a posar-ne un exemple, inspira enveja i ganes d'imitar-lo. El proselitisme entra pels ulls del que, veient la qualitat humana i intel·lectual del numerari, voldria imitar-lo.

El numerari és de bona família. Intel·ligent. Educat. Molt cult. Presència física impecable. Maneres masculines, assertives, d'amo. (Que no pas d'executiu a les ordres d'un altre). Aspecte egosintònic en qualsevulla situació. Aspecte serè. Dóna la sensació de controlar qualsevulla situació mundana. I, damunt, es passa el dia parlant amb Déu, que no "resant". Aqueixa n'és la clau de sa humil superioritat. Captable pels que el coneixen.

Mentre un capellà, un monjo, pot quedar ridícul en política, negocis, exercit, etc. un numerari es fa l'amo de la situació, amb les armes dels respectius professionals, dels que és el millor. I ho és com a fórmula apostòlica.

Per això, el capital guanyat pels jesuïtes, és gestionat, avui en dia, al Vaticà, per l'Opus Dei. Amb la millor preparació professional. L'IESE, n'és tot un exemple. Mentre a ESADE, el jesuïtes preparen treballadors executius, per a desenvolupar tasques de confiança per als amos, l'IESE prepara amos. No hi ha pas color.

Per si no ho heu entès encara, *Camino* no és pas cap *Kempis*. *Camino* és aplicable a la vida. “Al que pueda ser sabio, no le perdonamos que no lo sea” (332). Una frase així, se la fa seva tothom, la valora i la respecta. El marketing és a l’abast de tots.

41

Per tot lo suara esmentat, els que no són pas catòlics, però tenen cultura, comprenen que:

a) la multinacional, multiestatal de l’estat vaticà s’ha d’acabar per a definir-se. O bé és espiritual, o bé és negoci. Si és espiritual haurà d’abandonar els negocis. Si és negoci, s’haurà de convertir en una societat anònima (o varies) on tots hi puguem comprar-ne les accions a borsa.

b) La imatge franciscana, per exemple, inspira tendror. Les demás ordes, rebuig. El sacerdocí parroquial, fa riure. Ho comparen amb el protestant, casat, actiu dins de la societat, comunitari, ficat en política, en tasques socials... i el catòlic esdevé patètic.

c) la imatge del missioner: es universal a qualsevulla secta.

d) la imatge del numerari de l’Opus Dei, ara per ara, és admirada internacionalment. Per tot el que ja he dit: presència impecable, llinatge, intel·ligència, cultura, professionalitat, RESPONSABILITAT, “savoir fair”, aqueix “auri poder”, que emana de la distinció, seguretat en sí mateix, ergonomia, cap problema de comprensió i resposta a qualsevol nivell. I la capacitat operativa, derivada dels contactes, en primer lloc familiars, en segon lloc derivada per la pinya que proporciona la pròpia institució.

e) els *shows hollywoodencs* papals, també s'entenen perfectament. Hom els considera com les desfilades militars dels francesos, que volen lluir i impressionar histriònicament als espectadors (*14 juillet*). El món real entén el marketing i per això ho valora. Clar que, per a les bases cristianes, més fòbic ja no pot ésser. Però, ara parlem del món.

f) i el món poc que s'estranya dels garbuixos econòmics i polítics vaticans. El món troba normal les màfies, grups de pressió, extorsions, assassinats, etc. Per això, casos com la Lògia P2, Calvi, Marzinkus, Gelli, Arquebisbe Emmanuel Milingo, pagaments multimilionaris per pederàstia, etc., no provoquen, internacionalment, cap ensurt ni comentari.

El propi Joan Pau I, va ésser assassinat, i embalsamat al dia següent, tot i seguint un procediment il·legal. La forma de la seva mort ha sigut reconeguda pels mitjans policials italians com una «execució» massònica. La raó: voler destapar els complots que tots coneixem. Resultat: el Vaticà no és res més que una màfia més, com la sionista, xinesa, russa, etc. Així ho creu la gent.

Abans que res autocrítica.

Amb una imatge social així, poca feina farem a casa nostra, ni fora d'ella.

És curiós que, aquells cristians de la persecució romana, exhalin puresa, bondat, simpatia. I el Vaticà, corrupció, antipatia. Actualment creix la crítica envers en Constantí (272–337), qui va legalitzar-ne la llibertat de cult. Famós Edicte de Milà, 313. On, damunt, ordena la

primera desamortització a favor de les propietats cristianes confiscades.

En Constantí, es “convertirà” a punt de morir. Abans, però, cada cop és més fosca la teleologia del binomi Constantí – Silvestre I, al Concili de Nicena (325). Molts veuen, amb la visió laica actual, la primera operació de marketing globalitzat de tota la Historia. Roma, que vivia sense treballar, degut als impostos que llurs legions cobraven als països ocupats, bescanvia militars per pidolaires cristians. El SPQR, és ara: SCV. Com diuen els romans: “Si Cristo vedese”.

La estranya paraula CATÒLICA, va ésser emprada per primera vegada per en Sant Ignasi d’Antioquia, al segle I. Era deixeble de Sant Joan, ordenat bisbe per Sant Pere i martiritzat per en Trajà. Però no serà pas fins al Concili de Trento com sabeu, (1545–1563), que serà oficialitzada. I dicotòmica amb la de ROMANA.

I, ací, comença el problema. A partir del Concili de Trento, la Cristianitat esdevé voluntàriament un embolic de sectes, on la catòlica n’és una més, segons els demés cristians i no cristians. Aqueixa n’és la realitat, per bé que el Vaticà empri tota l’artilleria jurisprudencial canònica, per voler-nos-en convèncer de que n’és la autèntica. Convenciment que, només convenç, als ja convençuts. Abans que res autocrítica.

Resumint: la imatge que dóna el catolicisme actualment al món és:

a) Catolicisme equival a Estat Vaticà. La bona tasca de milers de monjos i capellans, bisbes fins i tot, que fan arreu del món, és obviada. La màfia siciliana és la que més diners esmerça als USA, per a

indigents. Seguida de la irlandesa, catòlica. Cap novetat. Cap importància atribuïda, doncs.

44

b) Com a negoci, l'Estat Vaticà, és totalment reconegut. Domini de la banca suïssa, assegurances, indústries, construcció, laboratoris químics (monopoli de l'*estradiol*, per exemple, fonamental anticonceptiu), i negocis de tota mena. Fincabilitat exterior, de magnitud equivalenta a França. Fantàstic. La primera multinacional mundial, molt per damunt de qualsevulla altra.

c) Com a espiritualitat, faraonisme *hoolywoodià*, d'espectacle encisador, quan es produeix: visites del cap de l'estat a d'altres països, eleccions a cap de l'estat... etc. El públic internacional ho segueix, encisadorament, com segueix uns mundials de futbol. És a dir, res a veure amb l'espiritualitat. I qualche crítica envers els diners esmerçats, que bé podrien haver anat a raure a combatre la fam, per exemple.

Què hi roman, doncs? La figura d'en Joaquín Navarro-Valls corrobora tot el que he dit en aquest capítol. Nascut, òbviament de molt bona família, al 1936 a Cartagena, al 1961 obté el doctorat (no llicenciatura) en Psiquiatria i Psicologia (Granada). Llicenciat en Periodisme al 1968 (Navarra). Llicenciat en Ciències de la Comunicació al 1980. Germà d'una altra eminència intel·lectual: Rafael Navarro-Valls, catedràtic de Dret Canònic (Complutense). Director del departament «Eclesiástico del Estado». Membre numerari i secretari de la: «Real Academia de Jurisprudencia y Legislación de España».

El "Corriere de la Sera" va dir d'en Joaquín: "Sembra a me che Navarro-Valls potrebbe definire il segreto del suo magnifico lavoro con una

parola singola: “professionalità”. 22 anys com a cap de premsa i assessoria de imatge del cap de l'estat vaticà, ho diuen tot.

Però, amb aqueixes imatges públiques, vols sortir a predicar? O és que només ens interessa l'*élite* mundial? Anorreem la massa? Abans que res autocrítica.

06. EL CARISMA DEL PREDICADOR

46

L'assessoria de imatge és contínuament demanada avui en dia. Sembla que ningú no sàpiga ésser “ell mateix”. Que ens hagin de fer artificials per a que el públic ens escolti. Això passa en política, cinema, esports, etc.

Si anéssim a consultar a un assessor de imatge, ens preguntés el nostre ofici i li diguéssim: apòstol de Crist, quina imatge ens aconsellaria? Si voleu, feu-ne la prova.

Diuen que: “més val caure en gràcia que ésser graciós”. L'oferta religiosa és un supermercat. Ple de productes que competeixen en qualitat. Si aterrés un extraterrestre, i investigués les ofertes religioses, es trobaria amb un ventall, on es fa difícil la tria.

Li agradaria la discoteca peripatètica dels *Hare Krisna*. S'impressionaria per la profunditat raonadora budista o zeniana. S'espantaria davant la crueltat paranoica islamista. Obriria el ulls de sorpresa per les religions màgiques: animistes, vudús, etc. Li faria molt de respecte una visita a “Agios Oros”, on tots els monestirs ortodoxes hi són representats. S'ho passaria molt requetebé veient-ne el show a les TVs americanes dels predicadors que es fan rics cada cop. No l'importaria assistir al club social dominical de les esglésies protestants. Etc.

I... què passaria si estudiés el catolicisme? Entendria que fos un estat? Entendria els escàndols, financers, mafiosos, polítics, pederàstics? Entendria tanta fincabilitat, buida de feligresos? Entendria que el catòlic només anés a la parròquia per a batejar, nupciar, enterrar...

Entendria que, els mateixos catòlics, cremessin esglésies, convents, col·legis religiosos on havien estudiat? Entendria que el cap de l'estat vaticà, qui sempre té la paraula AMOR, esquitxant-hi tots son discursos, hagi de viatjar amb un papamòbil blindat, escortat per seixanta superagents, helicòpters vigilant, un AWAC, tres mil cinc-cents policies als terrats i l'exèrcit mobilitzat?

I... si en repassés la Història, entendria la metamorfosi que ha bescanviat, transsexualitzat espiritualment, a aquell Sant Pere, sense casa ni tan sols, menjant i dormint d'on l'arreglaven, vestit com un pobre i presumint-ne d'ésser-ho, dedicat a "pescar" exclusivament... i bé que en va de pescar de cervells!, amb aquest successor del papamòbil, amb sa cort faraònica, visquent on viu?

Abans que res autocrítica.

I és en aqueixa encreuada de camins on ens hem de definir. Només hi ha tres possibilitats.

Primera, romandre tal i com estem. L'Església és eterna. Per tant, no té cap pressa en evolucionar, per que la evolució, sempre dins de l'ordre establert, es fa naturalment. Les energies de discrepàncies internes, canalitzades i censurades contínuament, ja fan evolucionar conceptes i praxis. El conservadorisme fa que cada cop l'Església es

miri més el melic. Sigui més egotista. I, al cap d'avall, en sigui autofàgica de la pròpia Església. L'Església és: els qui formen la burocràcia de la pròpia Església, llur funcionaris. D'ací en fora, no hi ha pas cap ningú més. Avantatges: el negoci, ben protegit. Exemple: els Borges.

Segona, esdevindre, com abans, un nou líder de paranoics, fanàtics, atacant al veritable anticrist que és l'Islam. Tornem a beneir-ne les bombes com Pius XII, tornem a Simón de Montfort, a Santo Domingo, etc. Avantatges: hom mobilitzaria en poques setmanes milions de gent, a arreu del món. Problema: el mateix que tindrà l'Islam, en quant ens hagin massacrat a tots: la desmobilització. Avui en dia fóra impossible de desmobilitzar templers, jesuïtes i demés ordes, com hom va fer en aquelles èpoques.

Tercera, pujar i baixar. *Upstairs, downstairs*.

Pujar vol dir: diagnosticar el que està passant a la Humanitat actual, degut a la manipulació que els grups de pressió fabriquen contra aqueixa Humanitat. No és pas l'intenció d'aqueix llibre, ja ho faig en un altre¹, dissertar envers l'*élite* mundial dirigenta. Només cal que llegiu el:

Operations Research
 Technical Manual
 TM-SW7905.1
 "SILENT WEAPONS FOR QUIET WARS"

Aqueix document, trobat "abandonat" en una fotocopiadora IBM, comprada en una subhasta de la US Navy, el 7 de juliol de 1986, però

¹ Joaquim Serrabona, *hacia la absoluta manipulación de la humanidad*. D'aquesta mateixa col·lecció.

datat al 1979, prové d'un estudi fet pel IM5 anglès, al 1940, analitzant les possibilitats de resistència contra els atacs alemanys. Resistència econòmica, militar, logística i HUMANA.

Hom creu que és el manual d'instruccions del famós "Club de Bieldelberg". La manipulació de l'individu i de la massa està, matemàticament dissenyada. El procés de l'informació, mitjançant el control total i sistemàtic de la massa, dóna el *feedback* necessari per a reeixir-ne.

Fem una mica de prospectiva. La revolució industrial no podia suprimir llocs de treball, per que la mecànica ha de menester moltes mans de manteniment, funcionament, *stockatge*, transport i distribució, fins al detall, del producte. No només no minva llocs de treball, ans en crea.

Però la revolució tecnològica actual es capaç de dissenyar un automòbil en un ordinador de Roma, trametre el disseny a un altre ordinador a Frankfurt, on "crearà" la fàbrica robotitzada adienta per a fabricar l'automòbil. Hom construirà la fàbrica a Corea del Sud, on un ordinador guiarà tot lo procés de fabricació. Finalment, una *web*, de no se sap pas d'on és, facilitarà la compra de l'automòbil per internet. Recordeu que, el SMART, ja s'ha venut així.

Conclusió: en sobra el 70% de la població mundial. Que només fa que crear problemes a l'altre 30%. Un 30% que farà vacances, la majoria del temps. Persones i edificis s'han de destruir, per a tornar a rebatre un nou ordre. La solució final, la guerra, és la constant més constanta de tota la Història.

Sumeu-hi l'enginyeria genètica. La Humanitat servida a la carta, segons les necessitats del moment, previstes en ordre a previsions matemàtiques.

50

Estarem davant d'unes preses de decisió racionals. Cap ciència ficció. L'espiral actual: consumidor que fabrica productes per a consumir, ja ha tocat sostre en molts països. L'immigració n'ha estat el revulsiu. No caldran exèrcits, ni cossos diplomàtics, ni governs estatals, només municipals, col·ligats a xarxes universals.

Què li interessa a un apòstol de tot això?

Molt. O t'hi enganxes al nou ordre vinent, o seràs un material residual obsolet. En part, quan et parlava de l'Opus Dei, t'insinuava una possibilitat apostòlica actual i real. No faig pas cap apologia de l'Opus Dei. No. Només defenso el mètode que empren, com al segle XVII, hagués defensat el jesuític. Això vol dir que, el que pugui, per família, intel·ligència, coneixements, intenti formar part de l'*élite*. Els primers cristians ho feien. Cercaven als de d'alt, per a que, els de d'alt, canviessin la vida dels de baix.

Només cal reflexionar, marketianament. O t'esforces en ésser el millor al món, o bé no serviràs pas per a servir al món. Cal molta cultura, per a comprendre això. Si vols participar en dirigir al món, fes oposicions a la direcció. No la criticuis ni ignoris. Encara no te n'has pas adonat? Que no hi ets pas en aqueix món!

Tot lo dit és: pujar.

Baixar és molt legítim, per que cal qui ho faci.

Baixar a l'inutilitat d'una massa que només serveix com a creadora de problemes, despesa econòmica, delinqüència, incultura, drogues, sociopaties de totes menes. La massa és el detritus actual de la societat. És com un vegetal verinós dins de la zoologia humana. L'immensa majoria de la massa, és inaprofitable. Clar, ara trauràs allò del nazisme...

O tens sentit d'espècie, com els animals, o s'acabarà l'espècie. I Crist no va pas predicar per a fer desaparèixer l'espècie. Ans dignificar-la.

Analitza el sistema penitenciari. Analitza els exèrcits. Analitza la prostitució. Analitza els "lúmpens". Analitza el consumisme. Analitza la política. Analitza les conseqüències del tercer sexe. Analitza com, el crèdit, ha ben substituït al xurriac. Analitza la desforestació, pol·lució, dependència de les energies.

No podem pas perdre més temps. N'hi ha que poden fugir d'aqueix desgavell. Ajudem-los, i ja en serem més a ajudar! Si cal finançar estudis, fem-ho. Més val la cultura d'una persona que una nova imatge del sant... qui sigui.

Per si encara no ho entens, t'estic cridant a la resistència. Anem a per aquells que poden fer pinya amb nosaltres, engrandim la pinya al màxim possible. Si haguessis sigut cirurgià de campanya, ho entendries molt bé. Els pacients no s'atenen pas per ordre d'arribada, s'atenen per ordre de gravetat. Però, arriba un punt en que la gravetat deixa pas al seny. No al bucolisme emocional. Què creus que és millor?

Setze hores intervenint un cas desesperat, que romandrà tetraplègic tota la vida, o intervindre setze ferits, que podran dur una vida normal? Au, ara treu lo del nazisme una altra vegada.

52

Si no li vols dir pas RESISTÈNCIA, digues-li com nosaltres ho diem: RESILIÈNCIA. És la capacitat humana, individual o grupal, de recrear la il·lusió d'un futur, malgrat haver passat per difícils condicions de vida, traumes desestabilitzadors, etc. És com si, els problemes viscuts, haguessin encès un nou interruptor, que catapulta a l'individu més enllà, a un insospitat nivell superior.

Els americans en diuen *HARDINESS* per a definir aqueix tipus de comportament i/o personalitat. Equival a un constructe multifactorial, amb tres components principals: assertivitat, autocontrol/heterocontrol, repte. Així som més capaços d'encarar les dificultats, considerant-les part de la vida. I ens obrim als canvis de la societat. Això, ens protegeix, però també ens permet de protegir als demés. La resiliència fa líders.

Si no vols ésser líder, no serveixes per a apòstol. Només per a ésser un obedient manipulat.

Tot lo dit és: baixar.

De les tres alternatives, n'hauràs de triar la teva. O fer-ne una de teva amb els ingredients que vulguis de les tres. Però, fes-ho.

Estudia. Estudia marketing i informàtica. Psicologia de masses. Un mínim de psicopatologia, la trobaràs als trastorns de la personalitat, al DSM. L'esquer més emprat, avui en dia, és el debat. Debat mundà.

Res de sermons. Debats, que no són altra cosa que teràpia de grup, per a que vagin formant criteri. Estudia l'Evangelí, per que, un "tip" evangèlic, de tant en tant, deixa't anar com si res, ajuda al criteri.

Quina imatge dónes? De la teva imatge depèn el teu carisma. Imatge física, intel·lectual, mundana. I de la imatge de tots plegats, depèn la imatge que hom té dels cristians. Sense propedèutica, res faràs. No tenim altra recurs, que la preparació constanta. Que l'estudi. Que desenvolupar el nostre potencial, créixer, i ésser un model a imitar. Pels teus valors humans.

En definitiva es tracta de prestigi. I el prestigi és carisma.

07. LES COL-LABORACIONS EXTERNES

54

El seny ens fa comprendre que no pas tot ho podem fer tot sols. Les empreses actuen sinèrgicament amb d'altres empreses, proveïdores o consultores. La simplicitat de fa dos mil anys, s'ha convertit en un garbuix d'especialitzacions.

El fenomen de la "franquícia", podríem dir que el va inventar el Vaticà. Per bé que Sant Pere ja anomenava bisbes, el Vaticà va emprar la estratègia i organització burocràtica, diplomàtica i militar, internacional de la època, per anar creant "franquícies". Avui en dia encara funcionen perfectament. Es tracta de dividir la fincabilitat externa al Vaticà, a arreu del món, en petites divisions territorials, governades presidencialment, pel dit bisbe.

Comercialment, el Bisbe de Roma, com els *Mc Donalds*, reproduïx clònicament son bisbat a arreu del món. Encarregant-ne el govern a qui té el mateix càrrec, excepte en el fet de que, damunt, el càrrec de Bisbe de Roma, comporta el de cap de l'estat. Fet que confereix el màxim poder. Dret Canònic i Teologia, són sota aqueix ceptre. Dogmes i "ex cathreda" blinden qualsevulla discrepància.

Ara bé, aqueixa endogàmia burocràtica, té l'avantatge d'eliminar controvèrsies, però l'inconvenient d'esclerotitzar-se. La frontera entre

protecció dels valors interns institucionals i la realitat mundana, cada cop és més separadora.

Som al segle XXI. Hem passat per una edat mitjana, un renaixement, un domini massònic, d'ençà de la Revolució Americana (1787), aplicat a la francesa (1789), per una revolució científica i industrial (segle XIX), dictadures del segle XX, translacions culturals per tots els segles, i, finalment, ens arriba una nova era. La era del "homo cybernethicus".

L'home cibernètic és una transducció. Quelcom com la transsubstanciació, llevades distàncies religioses. La transducció rau en que, mentre l'home anterior físicava, l'actual cada cop anirà més electrificat. L'aixada va ésser substituïda pel tractor, el tractor ho serà per la robòtica. Què vol dir? Que, des de Paris estant, cultivaràs ta finca de Papiol.

Si has entès aqueix fenomen virtual, entendràs que, si Jesús hagués disposat d'internet, de ràdios, TVs, xats, videoconferències, mòbils, etc., imagina't el que hagués fet. Si, predicant al desert, va armar el terrabastall que va armar, imagina't-ho! És com pensar que un Napoleó hagués disposat d'helicòpters. Avui el món parlaria en francès.

Però, com he dit al principi del capítol, això cal aprendre-ho o bé delegar-ho. És per això que hem d'emprar col·laboradors externs, com qualsevulla empresa, i emprar-los, no només com a treballadors, ans com a mestres, dels que aprendrem. I, aprenent, formarem personal vinculat a la nostra idea per a que ja en facin la tasca.

Diuen que més veuen quatre ulls, que no pas dos. Vos heu enfilat tant per la parra de la closca de la endogàmia operativa vaticana, que, ara, poc que sou capaços de comprendre la realitat.

56

La realitat és: segle XXI. Al segle XXI, hom transducciona les energies de l'Home. La transducció deixa obsoletes les praxis anteriors. Un nou vocabulari s'imposa. Una nova praxis s'imposa.

El que sempre ha sigut important, per a un apòstol, és sa forma de comunicar-se. Avui, les formes comunicacionals han ben canviat. Tornem al vocabulari. Parlem de “guió de vendes”, de “perfils” dels candidats. De “franquícies” vaticanes. Parlem de l'Estat Vaticà. Citem l'Evangelí, traduït a l'idioma de les discoteques. El de les quatre velles, rates de sagristia, ja veieu on ens ha dut.

Parlem de cervell i de ment, no pas d'ànima que fa riure! Fes que l'Evangelí sigui egosintònic a la gent. Hom no capta (proselitisme) a la gent espantant-la, al menys que siguin paranoics, als qui, això de la por, els envalentona.

Jesús feia *shows*. Sí, *shows*. Era un bon comunicador. Que no? Doncs, explica'm la multiplicació dels peixos, el vi de les noces de Canaà. La fuetjada als mercaders al temple. Els miracles. L'entrada triomfal a Jerusalem.

“Vos estis sal terrae. Qod si sal evanuerit, in quo salietur? Vos estis lux mundi... ut videant opera vestra bona...” (Mt 5–13). “Debem d'ésser modestos i prudents, prevenir-nos-en contra l'engreïment i la precipitació, i servir de tot cor al poble” “La capacitat d'un home pot

ésser petita o gran. Però n'hi ha prou amb sa voluntat, per a ésser un home d'elevats sentiments, íntegre, virtuós... home de profit per al poble" (XVII Servir al poble – Llibre Roig d'en Mao Tse Dong).

Veieu com tots hi estem d'acord? I tu a què estàs esperant? Creus que complint, ja n'hi ha ben bé prou? Què en pensaria de tu un Pere, o un Pau, o aquell "Titus" romà, que s'hi jugava la pell (i la de sa família) per a amagar-los a casa seva?. I organitzava les reunions clandestines, de RESISTÈNCIA, per aprendre a fer un món més habitable.

Sabries sobreviure a la clandestinitat, i aprofitar-la per a fer proselitisme, com ells? En un món anticlerical, guanyat a pols, ésser capellà, o monjo o seglar practicant, no té cap prestigi. Cap. Si te'n refies dels quatre llepasotanes de sagristia, vas bé per anar a Sans. Què tens por de la gent? Per què t'amagues entre missa i missa?

Tots sabem que el capità d'un vaixell, s'ha d'amagar. Per això mai dóna les ordres directament. Les hi dóna al segon, i aqueix al tercer... i al final del recorregut, arriben a la sala de màquines. Però això té una explicació de comandament. Com més confiança hom té amb el líder, menys obediència. Com més misteriós és el líder, més confiança. Tornem a la funció màgica cerebral, així funciona.

Però tu poc que ets un capità de vaixell. El teu comandament prové del teu carisma, i el teu carisma del teu prestigi. I el teu prestigi de la comparació que el poble farà entre tu i els demés. Com no siguis competitiu, res a fer. Espavila't!

He citat: espantar. D'això en parlarem. Heu espantat tant al personal, que així vos trobeu.

Però tornem a l'actual "way of life". El mot: "modern", s'ha fossilitzat com equivalent a Renaixement. Per tant, diem-ne "actual", per a entendre-nos-en. Abans, hi havia soldats amb llances i escuts. Actualment, des de Washington estant, un soldat-tècnic, dispara un míssil, que és a un submarí al Golf Pèrsic, i que podria dirigir-se a Mosca. Això és: actual. No et diu pas res això?

A la vida civil, també passa el mateix. Recordeu els jocs de cartes a l'època de na Maria Antonieta, per exemple. Un segle després, naixien els casinos i llurs ruletes. Un segle més després, les escurabutxaques omplen bars, locals d'oci, i els mateixos casinos es van robotitzant amb màquines lúdiques de alta tecnologia. Actualment, des de la nostra casa estant, podem jugar a qualsevol joc i apostar a arreu del món. I, al mateix temps que nosaltres, hi trobem milers de col·legues ludòpates, fent la mateixa partida. No et diu pas res això?

No tinc més arguments per a explicar que les NOVES TECNOLOGIES són a l'abast de tothom. I que l'apòstol actual té l'obligació d'emprar-les. Sí, obligació, car són el vehicle real de màxima comunicació, a l'actualitat. I serà total en un futur. En diem globalització, per que qualsevol ordinador, a arreu del món, es pot comunicar amb qualsevol altre, també a arreu del món. I, a la comunicació, s'hi poden afegir milions d'altres comunicants.

Aqueix és l'ajut EXTERN, que has de menester. Els informàtics hi posaran la tecnologia. Els experts en marketing, els models i fórmules experimentades per a que, el guió de vendes apostòlic, generi "vendes".

Els experts en Psicologia de Masses, les tècniques de manipulació social, que tant de bé funcionen en política, esbarjo televisiu, etc.

“Pescar” no és pas parar-ne la canyeta i esperar a que piquin. S’ha de sortir a vendre, com fan les demás religions. Per les cases si cal. I emprant mètodes actuals. Per això no pots ésser pas autàrtic. No siguis pas un cargol, que només treu banya per una litúrgia. Imaginació. Intel·ligència. Creativitat. Treball. Preparació. Col·laboració. Futur. Autocrítica.

Però, a damunt de tot això, hi ha una segona part molt curiosa i universal. Els mestres són bons per a ensenyar als deixebles. Però, per a iniciar, negats totalment. Oi que un catedràtic universitari no el fas pas en un *kindergarden*? Doncs, el mateix ens passa en totes les àrees d’ensenyament.

Si vols saber, per exemple, el que és l’informàtica, no li demanis mai a un informàtic. Això provoca molta desconexió entre clients i professionals. Advocats, enginyers, químics, metges... no és que no es vulguin explicar, és que no saben comunicar. I, això, s’interpreta pel client com a prepotència.

Aquell catedràtic, que tot universitari respecta per sa professionalitat i lliçons, assegut entre infants de 5 anys, no sap pas que fer-ne d’ells. Aplica’t ara els exemples. És molt possible que, a la càtedra del teu púlpit, siguis un crack. Però i al carrer? Entre els infants espirituals, que has d’apostolar, saps com ho has de fer? Serveixes per a fer-ho?

Que, als infants, no comencem pas per a ensenyar-los-hi física quàntica!

60

Sabràs fer, jocs estúpids per a un adult, però eficients per a infants?
Si rumies bé, veuràs que aqueixa n'és la part més difícil del teu ofici.
De tots els oficis. Fer d'infant, essent un adult.

Digue'm, què has après fins ara?

08. LITURGIA, SEXE, I PECAT, ELS ENEMICS

A menys que siguis un fonamentalista retrògrad, fanàtic de l'immobilisme i hakis desenvolupat defenses paranoiques contra qualsevol canvi, estaràs d'acord en això que hom anomena: progrés.

En realitat és un concepte ben difós pels *westerns*. En el camí cap a l'oest, els americans anaven creant pobles de descans i avituallament, on es compraven estris, recanvis i queviures. Però, lo més comú era que, un altre poble, més nou i més enllà, fos més comercial. Per tant, allà s'hi desplaçaven. Avui en dia en diríem: una dislocació. Aleshores, al principi del poble abandonat, hi collaven un cartell que deia: "PROGRESS". És a dir, segueix endavant que hi trobaràs un poble millor.

La vida de cada persona o és plena de progressos, o no és pas vida. Lo mateix és vàlid per a civilitzacions, empreses, ideologies, partits polítics, esbarjo, etc. A les empreses això n'és molt d'evident, o creixen o moren.

És el factor humà el responsable de tot. Ni un ordinador, ni un bisturí, ni una cassola, són res sense qualcú que el programi, operi, cuini un estofat. Per això és tant important triar a les persones que en faran la tasca. Difícilment una empresa fracassa, la fan fracassar els incapaços de tirar-la endavant.

Un bon exemple el veiem al funcionariat estatal. Cap iniciativa. Cap esforç. Cap reciclatge. Cap millora personal. Cap responsabilitat. Un cop guanyades les oposicions vitalícies, a vegetar. Milions d'hores perdudes per baixes injustificades, cafès, cigarretes, xerramequeria amb el company, manca de puntualitat, excedències. Milions d'euros perduts per malmetre o robar estris de feina: guaitau la sanitat oficial.

L'usuari de les institucions públiques, i finançador, n'és la víctima. De guixeta en guixeta i son problema sense solució.

Què fas tu a la vida? Serveixes per a solucionar problemes, o els hi dones una estampeta per a que resin? Poden vindre a tu, i tu els hi ets útil, o se'n van amb un copet a l'esquena, mentre els insultes dient: "resaré per tu"? De què serveixes? Cap venda. Cap utilitat. Et creus funcionari vitalici?

Cap venda. Cap utilitat. Tu no ets pas un apòstol. Tu ets una nosa. Tu ets un paràsit. Tu ets un "eclesionoma" que s'ha d'extirpar.

Durant segles, el clero, havia dominat els pobles. L'informació personal de cadascú, derivada de la confessió, donava un poder intimidador rotund. Sumat a l'analfabetisme popular, quantes vegades el capellà feia d'amanuense, el carisma clerical estava servit. Era una de les autoritats, i molts de cops, per damunt de les autoritats.

I això va provocar un error històric i psicològic, que ens ha dut a on som.

En principi és un error de percepció i d'interpretació. Expliquem-ho. Deixant de banda als llepasotanes, els paranoics sempre

s'identifiquen, de forma sàdica, amb l'ordre, la disciplina, l'obediència a unes normes, lo més estrictes millor. Per llur necessitat de convèncer, els demés en són el "target cell", la diana de llur sadisme. Aleshores, és comprensible que recolzin el tarannà eclesiàstic, com més conservador i rígid, millor. Donaran la raó a tota repressió i la exigiran. I llur obediència en serà el paradigma del bon parroquià. El típic "castrense" carpetovetònic, un tòpic real.

Ací hom provoca el primer error de percepció. La hiperlògica i l'absolut convenciment del paranoic, alimenten un fals *feed back*. El sermonista, poc espavilat, s'hi sent tan comprès i recolzat i amb tanta rotunditat, que és creix i multiplica son conservadorisme repressiu. Aqueix és son error d'interpretació. Interpreta que, si li donen la raó, ell té la raó.

Una litúrgia exhaustiva, esdevé reglamentada. El poble hi assisteix obligadament. Un altre error perceptiu i d'interpretació. Al veure l'església plena, creu que tots hi van voluntàriament. Fals. Les litúrgies i paralitúrgies, es fan fòbiques o esdevenen espectacles substitutius d'altres espectacles mundans, o complementaris amb aqueixos.

Prenem per exemple la Setmana Santa. No n'hi ha pas prou amb els sacramentals, capes pluvials, hores i hores de lenta performació, ans encara hi hem de sumar les processons. I com més masoquistes millor. Mes demostren l'obediència popular a unes directrius marcades pel tuc de la piràmide clerical. Espectacles, fins i tot il·legals, commouran l'autoagressivitat (masoquisme) d'uns, i la heteroagressivitat (sadisme) dels altres.

Recordeu les execucions públiques, quin èxit que tenien, i tenen on encara les hi ha. Heretges cremats a les fogueres inquisitorials, eren tot un espectacle de joia i esbarjo popular. El mateix efecte provoca un penitent, “a bout de souffle”. I ara, anem a les romeries. Sense comentari.

A partir d'en Constantí, comença una articulació estatutària de l'institució eclesiàstica, esdevinguda oficial. Si oficial era el SPQR, el futur SCV també ho hauria d'ésser. Si hi havia un Dret Romà, ara ens caldrà un Dret Canònic. Si existia una teologia mitològica, ara en haurem d'articular-ne una monoteista. El Dret Romà el varen començar els “pares” romans. El Canònic, també serà producte d'una Patrística, basada en sa Teologia.

La naturalitat d'antuvi es perd. Hom crea una artificialitat, que té que fer-ho tot, sense contradiccions. La jurisprudència, de vegades, entra en un atzucac, que fa girar full i fer veure que no ha existit. Exemple: el sexe dels angelets.

Si el cristianisme alliberava, era egosintònic, alegre, il·lusionava i combatia la por al règim romà, un dels més sàdics de la Història, a partir de la Patrística, retornarà la por. Atemorir, espantar, serà un mètode de control, que no de proselitisme, d'una massa, que ja no entén el que passa. És un control, com tots els dictatorials i absolutismes, basat en el càstig. No pas en el premi com era el cristià. O haig de dir: paleocristià?

En Wilhelm Reich va explicar molt bé el paper de la repressió sexual, com a control de masses, per a provocar més agressivitat i més control,

per part de les dictadures. Però les assemblees constituents eclesiàstiques ja ho havien descobert, per tautologia del judaisme. El sexe esdevindrà l'enemic número ú.

Els arguments d'excusa van ésser: Monogàmia, preservació de l'hereu o la pubilla. Tautologia judaica. L'eliminar la promiscuïtat per a combatre les malalties venèries, és un disbarat interpretatiu actual. En aquell temps, hom les considerava inevitables. Àdhuc, el preservatiu ja existia.

Passaran mil anys i veurem que, la pròpia administració eclesial, retorna a la llibertat sexual. Els Borges en són patognòmics. I durarà aproximadament fins a l'invent del pudor, per l'era victoriana. La mare de na Marie Antoinette, l'emperatriu Marie Therèse d'Àustria, catòlica fanàtica, odiava a l'ambaixador francès, Cardenal Rohan, per sa dissoluta vida sexual i d'un luxe superior al de la cort austríaca. En Talleyrand, un altre exemple.

Per tant, la repressió sexual serà duta al paroxisme paranoic. Tot prohibit. Tot. Res de plaer. I, per a procrear: "more canonico et interposito lino". Vestits amb aquelles camises tan còmiques, i l'interposito lino amb el forat al mig. L'anècdota de na Isabel de Castella, de no canviar-se de camisa, fins que son marit no conquerís Granada, n'és l'exemple de la penitència sexual per a assolir un fi. Clar que la penitència també era un xantatge cap al marit Fernando, que no pas Ferran. Lo més còmic és que la penitència prové d'una excomunicada per haver fet pasqua abans de rams, als disset anys.

La repressió sexual, a nivell infantil, quan encara ni se sap que el sexe existeix, crea una por, que, al no concretar-se en res, es generalitza a

la pròpia biografia. L'infant creix atemorit, i no pot identificar l'estímul, que el fa poruc. Ja esta neurotitzat. Ja és molt més manipulable.

66

El concepte de pecat obté, amb la repressió sexual, el significat princeps. Essent el sexe una funció fisiològica i reprimir-la, el noranta nou per cent de la confessió monopolitzarà el pecat sexual.

El pecat té valor universal de càstig. El càstig MAI modifica comportaments. MAI. Només els reprimeix. Els evita, momentàniament. El càstig s'engrama al lòbul frontal cerebral, i en constitueix la censura personal. Però el gradient és resolutiu. De la mateixa manera que un individu es llença per la finestra per a no morir cremat, la repressió insostenible, convertida ja en autèntica fòbia, provoca un comportament alternatiu d'evitació de l'objecte fòbic. Objecte tangible (ascensor) o intangible (pecat). L'individu es llençarà per la finestra del pecat. Amb tota la força d'un ressort comprimit.

El sistema apostòlic catòlic es basa, doncs, en el càstig, dit estímul aversiu (EA). El cristià preconstantí, es basava en el premi. El premi era l'oportunitat d'un nou ordre més gratificant per a l'individu. Sense esclaus, sense pors a res, amb solidaritat, respecte, llibertat de pensament, absència de fer mal, de violència, la agressivitat reciclada en el viu i deixa viure.

Tot això era un premi. Hi encara ho és. És un reforç positiu (RP) a tots els bons comportaments gratificants, inclosos en la premissa cristiana. Per tant, sí que modifica els comportaments, reforçant-los en eixa direcció. Els comportaments que donen serenor, tranquil·litat, pau, alegria, etc., relaxen. Són tot lo contrari de l'estrès. Són còmodes.

Egosintònics. Hom els accepta i els cerca per gratificants. S'interaccionen amablement. Es reforcen mútuament.

Els derivats del càstig, els que creen estrès, es rebutgen tard o d'hora. I provoquen l'efecte rebot. És adir, tot lo contrari de lo imposat.

67

Pot ésser que hauria d'ampliar tècnicament tot això dels RP, EA, i demés no pas mencionats, però la idea ja és prou clarificadora per a comprendre la gran equivocació comesa durant segles. Una litúrgia buida de contingut emocional. Només viscuda rutinàriament. Un pecat, que al fer-se fòbic, catapulta cap al pecat. Sumeu-ho tot.

La conclusió és: deserció. I a l'ésser fòbica, anticlericalisme, més o menys agressiu.

Abans que res, autocrítica. I intel·ligència constructiva. Que no passi allò de que, quan assenyaales la lluna, el manefla només veu el dit.

09. SI EL PREDICADOR ROMAN OBSOLET, LO PREDICAT TAMBÉ

68

La funció del predicador actual s'ha de definir. Sabem la funció clàssica. Però el món ha canviat. El predicador actual ha de triar entre una evolució, una involució o una revolució. És clar que no parlo de continguts doctrinals. Parlo de la forma, el mètode, la tàctica, l'estratègia, el continent.

Si mirem la publicitat televisiva dels anys 50, del segle XX, i la comparem amb l'actual, veurem que només ha canviat el disseny. El contingut sempre n'és el mateix. Abans, com ara, es venien sabons, perfums, electrodomèstics, aliments, autos... però ara cal una nova presentació. D'això se'n diu evolució. D'aqueixa evolució en dependrà l'èxit.

Per contra, hi han coses que han ben involucionat. Per exemple l'art. L'art que pertanyia a una *élite* cultural, i econòmica, com l'Universitat, al popularitzar-se, al perdre l'estatus elitista, se'n ha anat en orris. La incultura de la massa és esgarrifosa. Per això odien l'*élite*. "De porc i de senyor se'n ha de vendre de mena". Avui en dia, amb totes les excuses que hi vulguin trobar, s'ha acabat la bona pintura, la bona música, el bon teatre, la bona òpera. Els incultes et diran que és qüestió de gustos, o bé de moda. Fals. Els cultes, en seguiran gaudint de lo bo, malgrat "ells", malgrat tot. Els incultes, amb la seva poca classe,

seguiran com estaven. Sí, tens raó, d'això se'n diu classisme, sortosament.

Però, tanmateix, la revolució també existeix. Prenem l'exemple d'aquells soldats, que anomenàvem en un altre capítol. En George Bryan Brummell, le Beau, (1778-1840) tot i essent soldat de la guàrdia reial, va fer tota una campanya electoral en contra del rei George IV, quan només era Prince of Welles, per a que suprimís el costum de la guàrdia d'enfarinar-se la perruca. Amb la farina que esmerçaven podia menjar mig Londres, tot l'any. Va aconseguir uniformes més operatius i menys vistosos, i, a la vida civil, va ésser el creador de l'auster frac.

Aquells soldats vestien uniformes molt bonics. Llampants. Però que impedièn el camuflatge. Abans lluien per a espantar, avui s'amaguen per a sorprendre. Abans s'havien de fer notar, avui han de passar desapercebuts. Compareu un soldat napoleònic, amb un rambo actual. La operativitat marca la revolució, que no evolució. Per que el concepte de soldat ha canviat qualitativament.

És a dir, si el soldat roman obsolet, la guerra de son exercit també. La imatge del catòlic, és tan obsoleta, que el catolicisme també ho és. Per imatge. Això també requereix un cert nivell de coeficient intel·lectual per a comprendre. Nivell que, com a conseqüència del poc nivell del factor humà dins de l'institució, no n'és pas la norma. Malauradament.

Conclusió: mentre les religions s'han modernitzat, en quant al tracte del creient i del no creient, i fan proselitisme, els catòlics han involucionat. Com l'Islam. Les demás han evolucionat (ortodoxes i protestants), o bé revolucionat com les animistes, que s'anuncien a

tots els diaris i cada cop hi tenen més gent a llurs consultes de màncies. Traient-ne la clientela al pobre rector de la parròquia. Ells han revolucionat sa religió, tant que, si els veiem a llurs països d'origen ens fan riure. Però a casa nostra s'han transduccionat, seduïnt-ne l'auditori.

Els venen. Vosaltres no. I, pel que sembla, sou els únics que no veneu. Per que tothom ven, excepte vosaltres, que aneu pendants de les quatre rates de sagristia, que encara viuen. No em parreu pas dels joves. Que, a la mort d'un Papa, hi vagi tota una munió de joves amb guitarres, i deixin una estesa de condons a l'endemà, vos ha de fer reflexionar. O no teniu remei.

La passivitat, la miopia, la superioritat del funcionari catòlic, ens fa llàstima als que voldríem evolucionar o revolucionar, tornant al paleocristianisme, i fa riure a la resta dels funcionaris d'altres religions. Es ben bé allò de: "mentre hi hagin rucs, els demás anirem a cavall". Que vol dir: pispant-los-en la clientela.

En el fons parlem d'adaptació o inadaptació del funcionari eclesiàstic a la realitat actual. Biològicament, hi han espècies que ja han desaparegut o estan desapareixent, com la tortuga. La tortuga té una closca, una defensa tant enorme, que l'impedeix la mobilitat. Si tomba, no pot pas tornar a la postura quadrúpeda, mora. Traduït a nivell comportamental, fóra una defensa paranoica, que impedeix tota adaptació.

Per això, les religions que han creat defenses paranoiques, no evolucionen ni revolucionen, cada cop són més retrògrades. Més fanàtiques endògenes.

La funció d'un apòstol actual, l'heu de definir. I millor que ho feu individualment. Si ho voleu fer institucionalment, difícilment en sortireu. No em vingueu amb heretgies ni cismes. Som al segle XXI. L'home del sac, ja no se'l creu pas ningú. Que no facin pas més el ridícul volen espantar al personal. Al cap d'avall, el que intentem és salvar al cristianisme, o paleocristianisme, per damunt de tot. Fins i tot, per damunt dels paranoics, que es creuen en possessió de la veritat absoluta. Dels que pateixen el pensament únic.

Cal que tinguis en compte la diferència entre veritat i realitat. La veritat és subjectiva. Fins i tot els que al·lucinen o deliren, ens diuen la veritat. Per que no ens menteixen pas. Ho creuen, el que diuen. N'estan tan convençuts, que ens volen convèncer. Però la realitat és objectiva. O hi ha un tauró dormint al llit, o no hi és pas. És a dir, o al·lucinem o no al·lucinem pas.

Per tant, la realitat és lo que importa, no pas els muntatges dels *shows* artificials, producte d'una defensa delirant paranoica. Abans que res, autocrítica.

Crec que ja hi ha prou material pera a meditar en aqueix llibret. També diuen que: "la granota creu que el cel és el tros que veu des de dins del pou". No siguis pas granota. Recorda a en Warren Gamael Harding, 29 president dels USA (1921-1923), quan deia: "ja és hora que deixis de pensar en lo que USA pot fer per a tu, i comencis a pensar el que tu pots fer pels USA".

La mateixa frase la repetiria en Kennedy, anys després. Ja és hora que comencis a pensar què pots fer per a cristianitzar el món. Sí, el món, per que les noves tecnologies no tenen fronteres.

Fes compartiments estancs. Cada públic té son discurs. Treballa en equip. El protagonisme és un enemic invencible. Tot ho destrueix. Deixa de voler atribuir-te medalles per a promocionar-te. Això és d'inservible funcionari. Només penses en l'escalafó? Llàstima, no serviràs per a cristianitzar. Només serviràs per a ésser un bon funcionari institucionalitzat. Els apòstols feien de funcionari? Unes poques frases d'Evangelí, guaita quin enrenou varen armar. Milions de pàgines de Dret Canònic, Teologia i demés llibres "espirituals", guaita quin desencís! Pessimisme? Autocrítica, fill, autocrítica.

Si has arribat fins ací, ja estàs en disposició de tornar a llegir el llibret. Aqueixa vegada, més seriosament i amb ganes de treure'n conclusions pràctiques. T'estaràs demanant quan et donaré consells pràctics.

Veuràs, per a que compreguis que això és impossible, t'explicaré el que és un aprenentatge axiopràxic. Imagina't que estem en un despatx o classe. La lliçó és: com muntar en bicicleta. Què et puc dir per a que, quant surtis de la classe, ja hi sàpigues muntar? Res. Per que cal que cadascú ho aprengui, de forma personal i intransferible. De lo contrari, la cultura, es podria comprar i vendre.

Per tant, el consell és: agafa la bicicleta i surt al carrer. Practica. Aprèn per l'acció. Agafa l'Evangelí i surt a vendre. Espavila't!

Una cosa sí que puc fer per a tu. Sortir a vendre plegats. Així veuràs com ho faig. Tot a la vida s'acaba en vendes. Hom ven sardines, sexe, vots, serveis de tota mena, conquestes amoroses, etc. Espavila't a vendre!

No cal pas inventar res. Només cal emprar els mateixos estris que tothom. Per això ens cal treballar en equip i amb assessors externs, si cal. Estudia. Abans el capellà era el llest del poble, avui en dia n'és, en molts pobles, el més ruc. Ja no es pot dir allò de: "fins i tot saben llatí!"

73

Abans que res: autocrítica, fill, autocrítica.

En el temps que has estat llegint aqueix llibret, quantes vendes has fet?

10. CONCLUSIÓ

74

Ja saps quines alternatives tens. Ara et toca a tu de jugar. Si vols una nova vida, o un nou sentit a la teva vida, el reciclatge ja acaba de començar. Com al film “Casablanca”, pot ésser el principi d’una gran amistat entre tu, i l’il·lusió per fer quelcom d’important.

Got petit, got ple, què més dóna? Tens la cultura que tens i amb això t’hauràs d’espavilar.

En cap moment he volgut atacar a ningú. Només crec que ens manca molta autocrítica. En cap moment he denunciat que estaves equivocat, ans que pots millorar. Tu has fet el que creies que havies de fer, però es que resulta que hi ha molt més per a fer encara! En cap moment ataco una institució, ans l’obsolet d’ella. La inoperància. La manca de “vendes”. S’imposa una nova marxa triomfal.

I hi ha que fer-la de la forma més ergonòmica. No perdem pas el temps.

Una reflexió sí que n’és d’importanta. Molta gent, especialment els narcisistes, es creuen els més intel·ligents de tots. Això no fa pas mal a ningú. Però el que sí fa molt de mal a la venda, és creure que els demás són més babaus que tu. Comprends la diferència? No donis per fet que les vendes ja són fetes.

“Dieu ne doit pas pâtir des sottises du prêtre”, deia en Voltaire.

La gent ha de menester directrius per a dur una vida social amable i solidària. Estan esperant sentir-se importants, útils. Per això hi ha tanta droga, delinqüència, odi, per que forma part del “contraria contrarius curentur”. És a dir, si els hi cal amor i no el tenen pas, engegaran tot lo contrari. L’odi en serà el substitut venjatiu. Serà llur teràpia.

Ja tens la fórmula per a començar una conversa, emprant el: “similia similibus curentur”. Val a dir: diagnostica primer a la persona. Mai el castiguis. Poc a poc, s’hi trobarà bé i baixarà defenses agressives. És el: “step by step”. Així curem les fòbies. I ells et tenen fòbia. Per que només han rebut bronques. Recriminacions.

No siguis pas com aquells rics que recomanen als pobres d’estalviar. Sobrant-te els diners, n’és molt de fàcil l’estalvi. Però quan ets ple de deutes, i no reps cap ingrés crematístic, què vols estalviar? Quan un individu, per les raons que sigui, és ple d’odi, què vols? Que et vingui a demanar una estampeta?

Tothom n’entraona del nou ordre a vindre. Però cadascú en té sa pròpia idea del nou ordre. Per això insisteixo que l’Evangeli i les tècniques religioses orientals són un bon model de vida a imitar. Molts cristians intel·ligents, com en Salvador Panikkar Alemany, enginyer i filòsof, ho han entès perfectament. És partidari d’una religió a la carta. Toleranta. Compatible amb l’egosintonia d’altri. Sense dogmes ni pensaments únics, ni supèrbies de: “única vertadera”. Sense defenses criminals paranoiques. “Viu i deixa viure”. L’absolutisme religiós, s’ha d’acabar. Una nova era híbrida ha de començar, si volem calma social.

Molts historiadors civils, com en Andreas Faber Kaiser (1944-1994), han més o menys demostrat l'origen espiritual de Jesús, com a una mena de deixeble primer, i després mestre tibetà o similar. Els mags hi podrien tindre quelcom a veure. Meravellós. Sumem tot lo bo. Només hem d'excloure als excloents. I, pot ésser que, ni això.

El pobre Andreas moriria d'un estrany càncer, després de descobrir "La conspiración del silencio", envers la síndrome tòxica de l'oli. El metabolisme d'un nematocida d'acció sistèmica, va fer que les plantes desenvolupessin una toxicitat, més tòxica que el pesticida administrat.

El germà d'en Salvador, en Raimon, membre de l'Opus Dei d'ençà del 1939, doctorat en Química, tridocorotat en Filosofia, doctorat en Teologia. Ordenat al 1946. Abandona l'Obra al 1966. Ell i na Maria del Carmen Tapia, qui també abandonà el mateix any, han distingit, per que llur intel·ligència els hi permet, la diferència que hi ha entre seguir un líder, normalment paranoide, o seguir el teu propi camí, segons ton cervell et mana. Això no agradarà pas, ja ho sé.

"Se inventaron tu vocación e involucraron a Dios haciéndote creer que Él era el que te pedía «eso». Y tú acabaste por aceptarlo «Dómine, ut videam!», «No querrás ser como el joven rico del Evangelio al que Jesús le dijo 'sígueme' y al no hacerlo se quedó triste». El xantatge emocional és una forma real de manipulació.

Desconfia de qui "t'ordena" com has de pensar. És un paranoic. Emprarà totes les armes emocionals per a demostrar-te que té raó. És la llei eterna de la manipulació. Diuen que l'ofici més antic és el de la prostitució. La realitat és que és el del manipulador. El Vaticà, i

moltes altres institucions, dites religioses, han parit constantment manipuladors i col·lectius de manipuladors.

És per aqueix motiu que (no te m'espantis ara!) repeteixo que totes les religions que tenen déu, són assassines. Per que faciliten la paranoia d'un líder, que arrossega amb son carisma. El problema no roman pas en un Quixot, ans en un Sancho Panza, que el segueix. Stalin, Hitler, Mao, no haguessin sigut pas ningú sense llurs "hooligans".

77

La realitat és que la sinèrgia de les tècniques orientals i de l'Evangeli, com a manual d'instruccions social, és total. Enriquidora. Heurística. És la millor recepta biopsicosociològica, que mai l'humanitat ha gaudit. Només les defenses paranoiques poden impedir aqueixa sinèrgia.

L'antropocentrisme terrícola s'acaba. Totes les religions comencen al cel, i acaben a la Terra, o més aviat, per terra. Charles Robert Darwin (1809-1882), és tan poc científic com la Bíblia. En Darwin tenia 22 anys, una bona educació i dibuixava molt bé, quan es va fer a la mar en el HMS Beagle, del 1831 fins al 1836. Es dedicava a la cartografia, però son entreteniment era el de dibuixar animalets, de lloc en lloc on anava.

Ben prest se'n va adonar de les diferències que presentaven aqueixos animalets, segons a on s'hi havien hagut d'adaptar. L'adaptació i la selecció natural són condicions biològiques per a la supervivència. Sempre.

Però, d'ací, a fer evolucionar un lèmur, fins a un ésser humà... n'hi ha un bon tros. Els que es creuen científics, només fan el mateix acte de fe, que els creacionistes. El mateix. Per tant, lo més racional és pensar

que no estem pas sols en aqueix univers infinit. La realitat és que, totes les religions, repeteixo, comencen al cel. Serem una granja d'UFOS?

78

Isaïes, Moisès, Ezequiel, la transfiguració de Jesús, tot ve sempre del cel i torna al cel.

Ara, ja ha arribat el moment en que confirmes que, tot lo llibre és una elucubració, amb qualcunes coses encertades, però que, aqueix final, sentència un deliri sistematitzat de tipus messiànic. Bé, "in dubio pro reo". Si la Bíblia diu el que vol, en Darwin diu el que vol, Jesús va dir el que va voler, qualsevol savi ho fa, el polític també, i fins i tot un cap d'estat es permet el luxe de parlar "ex cathedra", amb el degut respecte a tothom, jo també diré, i he dit, com tots, el que vull.

Quan al col·legi (La Salle) vaig fer apologètica, se'ns ensenyava a defensar el creacionisme, responent a qualcú que ens digués que l'home ve del mono: "això ho serà vostè". Sense comentaris. Mentre tractem al personal d'estúpid, així ens va.

El segle XVI va ésser el més triomfal per als negocis del Vaticà i llurs llepasotanes italians i suïssos. Malgrat la Reforma. El segle XVII, és un batibull de pestes, absolutisme, pintors, escriptors, mercantilisme que dóna pas al capitalisme, Cromwell, Galileu... Tantes coses no podien que raure en una maçoneria, que despertaria al segle XVIII, el de les llums, amb revolucions, i el desembarcament dels americans a Europa: Benjamin Franklin. Maçoneria que encara mou els fils avui en dia.

El segle XIX en serà el colonial, grans descobriments, industria. Els jueus dominaran el món: Marx escriu son “Das Kapital”, a Londres, per encàrrec d’en Nathan Rothschild! La revolució francesa, guillotinarà a un rei, però acabarà en un emperador! Madrid farà uns 11 “levantamientos” i 7 constitucions, intentant crear una nació: “la española!”

El segle XX, el retorn a les dictadures, absolutismes, innovació tecnològica, consumisme, benestar, homosexualitat, drogues, i la manipulació científica de la massa. Els mitjans: sofisticadíssims. Apareixen sectes. Desapareixen clients d’altres sectes. Com a la borsa. Els diners no es perden mai, només canvien de mans. Del ateisme o l’agnosticisme, hem passat al “senfutisme”. A la deserció pacífica.

El segle XXI, neix amb tota una colla de grups que diuen o volen dominar el món. Molts dels cognoms són coneguts d’antuvi. Els nous, relacionats per família o negoci o política amb ells. Trilateral, Illuminati, Bieldelberg, Council Foreign Relations, Bohemians, Bechtel, i molts més... Embolica que fa fort!

Clar que, mirant-ho bé, passa com amb els simpatitzants franquistes (“afectos”), la mateixa colla tenia el carnet de totes les associacions franquistes: guàrdia de Franco, no sé pas quants tipus de Falange, “excombatientes”, “alféreces de complemento”, “Fuerza Nueva”, etc. Per tant, en semblen més dels que en realitat són. Pitjor, per que no tenen cap depredador.

Lo cert és que mai s’havia vist tanta proliferació de control i manipulació de l’home per l’home. S’ha acabat l’intimitat. La llibertat. La massa,

cada cop més ignorant. Més lluny de la realitat. Més manipulada amb entreteniments d'una cultura infantil i artificial. I suma-li l'enginyeria genètica.

80

El segle XXI acaba de començar i ja ho veus cap on va. No creus que hem de simplificar un codi, un manual d'instruccions comportamental, per a que l'home evolucioni a millor? Sí a la cultura, sí al bon humor, sí a la llibertat, sí al plaer zoològic, sí al treball ben fet (mossèn Batlle), sí al benestar, sí a l'esforç per a assolir tot això.

No als fanatismes paranoics, ni a les manipulacions per xantatge emocional, o pel que sigui, no a la culpabilització.

Després de tants d'anys de comunisme, en el meu darrer viatge a Rússia (2003), vaig comprovar que no "saben" vendre. Els botiguers esperen a que els hi compris. Quina diferència en qualsevol país àrab o asiàtic! Tu, també esperes, encara? Sí? Doncs, res has entès d'aqueix llibre. Deixa-ho córrer.

Al capítol 05 he parlat de virilitat. Ampliaré el tema. Per virilitat no hi entenguis pas genitalitat. No. Et posaré un exemple. Ni la terra, ni el treball, ni la dona, són propietat de ningú. Els propietaris diuen que són coses seves. Els que ho treballen diuen que són coses seves.

Fixa't bé. La terra no és pas ni del propietari, ni del que la treballa. L'empresa no és pas del propietari, ni del que hi treballa. La dona no té propietari, i, el que se la "treballa", tampoc n'és el propietari, màxim una mena de posseïdor.

Empresa, terra, dona, són dels que ho DEFENSEN.

Això és virilitat. Defensar. Protegir. Prendre'n cura. Mimar.

Ara arriba la pregunta del milió. Tu, que defenses. Si res, no tens res. Si defenses una institució, l'institució és teva. Clar que també passa allò de molta gent, que presumeix de tindre: casa, auto, etc., quan, en realitat, és el banc qui ho té, ells només en tenen l'usdefruit. Per tant, que no sigui que l'institució et tingui contractat vitalíciament. Com bon funcionari.

Però si defenses la naturalitat de l'Evangeli, l'Evangeli és teu. Tot lo demés és prescindible o revocable.

La cultura vaticana ha fet que tots penséssim en la vida, i més en la mort. Per qualche cantó ja he dit que, el cervell, està programat per a viure la vida, no pas per a pensar en ella. Realisme. Autocrítica. Això és que li cal a la gent.

Has pensat mai d'anar a una discoteca i promocionar noves maneres de diversió, sense drogues? Clar que no. Ni per edat, ni per que no saps cap alternativa, ni per que mai has entrat a cap discoteca, ni per que tens por a que les màfies t'apallissin... La qüestió és que, mentre tu dorms, pensant en la missa del diumenge, el jovent es malmet la nit del dissabte, sense saber si podrà tornar viu a sa casa.

Què tens, un ofici o un refugi? Si no defenses a la gent, mai la gent serà teva. Si no ensenyes a la gent a viure, continuaran pensat en la vida. I si continuen pensant en la vida, fabricaran mort. Pensant en la

vida hom cau en la depressió de no trobar explicacions. Una altre vegada el joc del “tres en ratlla”. I això angoixa. I l'angoixa cerca teràpia. I mils de venedors, la venen en forma de droga i de delinqüència.

82

I tu, què vens? Encara somrius quan et parlo de vendes. Si es així, fuig de nosaltres, que ens fas nosa. És la segona vegada que t'ho dic.

Aqueix llibret és una hemorràgia. I, tant de bo, actués com una transfusió. Sang és el que cal. És a dir: motivació, voluntat.

Fent navegació vaig aprendre que, l'agulla (compass), no serveix per a navegar. Només si saps els càlculs de la navegació. Si poses proa a borràs, seguint l'agulla, pots aparèixer a migjorn. Per què? Per que no has pas calculat totes les RECTIFICACIONS. El magnetisme del propi vaixell, desvia l'agulla. I l'abatiment del vent. I les corrents, I el magnetisme del fons marí, i etc. Aprèn a rectificar.

Tu tens agulla. Una institució t'ha format. Però saps navegar pel món, amb les veles de l'Evangeli? I embarcar a la gent al teu vaixell? I dur-lo a bon port? Vols saber una altra cosa? El món ha canviat tant, que no et calen ni veles ni agulles. Bons motors diesel i un GPS. Per això t'he dit tantes vegades que, l'ajut extern, és imprescindible.

Tens por d'ésser indisciplinat amb l'institució, amb la jerarquia, amb l'escalafó? Guaita, un cop un militar li va dir a un altre: “sóc el seu superior!” I l'altre li va contestar: “no, senyor! Només és un oficial de més alta graduació”. Per damunt de tu, només tens al teu Déu, que no sé pas quin és ni m'importa.

Si Déu existeix, és són problema. Per que som nosaltres els que hem de viure. Per això el problema, mai ha sigut l'existència de Déu, ans els que parlen en són nom. I qui són ells per parlar en nom de un Déu? I manipular-nos dient el que Déu vol que fem i que no fem? Al menys, els oracles, tenien la valentia d'emprar i d'interpretar, senyals reals.

Déu no té cap discussió. Existeix per que tothom creu en el que sigui. Per que el cervell ho necessita. És com el diner. El necessitem, per que el fem anar. El fem anar, per que el necessitem. Perdre el temps justificant són existència o negant-la, és perdre el temps. Tu sabràs el que has de fer... amb "Ell"...

Acabo, per que veig que no acabaria pas mai.

"Multa habui tibi scribere. Sed nolui per atramentum et calamum scribere tibi" Epístola de Joan a Gai.

Ara et toca a tu de jugar.

RESUMINT ELS DEU MANAMENTS DE L'APOSTOL ACTUAL

84

01. Un nou ordre mundial, s'ha pactat ja pels grups de pressió. Vols que la base cristiana sigui mantinguda al marge? Si no ho vols, pots inscriure't en aqueixa RESISTÈNCIA evangèlica. Però, per a ésser-hi admès, cal un examen. Et vols examinar?

02. El nou ordre no només inclourà una nova economia, política, estratègia militar, religions, ans l'enginyeria genètica, que ens farà l'home a la carta. Del que en sortirà una societat a la carta. Vols que "la carta", la facin només els de l'*élite*? No? Doncs, espavila't.

03. En aqueix nou ordre, el que més impacta és l'aparició de l'HOMO CYBERNETHICUS". Si no ens adaptem a les noves tecnologies, res a fer. L'Evangeli s'ha de vendre, actualment, amb les tècniques actuals de venda. Recicla't. O seràs una nosa.

04. Vius enganyat, per que a qualcú li convé. Les estadístiques són falses. Cristians no són pas els que van a l'església tres cops a la vida. O una dotzena. Quanta gent veus, que podrien ésser cristians, ara fa dos mil anys? Has deixa't d'ésser apòstol, i t'has convertit en funcionari.

05. I, no només t'has quedat patèticament sol, és que ta imatge és també patètica. Si tinguessis autocrítica ho comprendries. Però te l'han extirpada per a que no siguis crític. Has arribat al total sometiment. Cap discrepància, cap iniciativa, cap introspecció. Ho veus? T'han fet el perfecte funcionari. Això és el que volies, quan vas començar?

06. Dins la societat ets un eclesionoma. Obeïdor de fanàtics. El contingut del teu missatge: és tan abstracte que ningú sap de què li parles. El contingut, la forma de comunicar-lo: comunicativa total. El convençut, hi segueix convençut. El no convençut, en prescindeix, als teus nassos.

07. Si fa dos mil anys una colla de bona gent es va reproduir, guanyant-s'ho a pols, com a formigues, avui, també guanyat a pols, la deserció cristiana és espectacular. Guanyat a pols, per que el guió de vendes s'ha fet fòbic. Has espantat, castigat, reprimat tant, que has passat a ésser el botxí de la egosintonia.

08. El faraonisme vaticà, ja va produir l'escàndol dels càtars (segle XIII), la Reforma (segle XVI), i el rebuig de molts cristians, que veuen morir a la gent de fam, a arreu del món. I això n'és més de fòbic encara. El faraonisme dels *shows* vaticans a l'estranger: provoca odi.

09. O et pugues a l'avió de l'actualitat cultural: idiomes, estudis, informàtica, mundologia, vocabulari, etc., o sí que predicaràs al desert. Prèdica que, fins i tot tu, trobaràs fora de context. Absurda. Per tant, fes-te ton guió de vendes i ven! El teu superior és Déu. Cap home més. En tot cas, foren: funcionaris de més alta graduació.

10. No t'ho vulguis fer pas tot sol. Primer per que no en saps prou. Després per que has de deixar ta closca i aprendre el treball en equip. L'ajut extern, és imprescindible. Munta ta empresa de vendes. Sigues empresari. Contracta als assessors que sigui. Sigues líder. Pagar? Espavila't. T'imagino fent de secretari de Sant Pere. Uns minuts, i... a fer nosa a un altre lloc.

“Ignem veni mittere in terram,
et quid volo nisi ut accendantur?
(Lc 12-49)